

บทนำ

“ดวงลูกสาวโยมนะ จะว่ามีบุญวาสนาดีก็ได้ แต่ก็มีกรรมเก่าให้ลำบากอยู่บ้าง ไม่ใช่จะมีความสุขหรือราบรื่นมากมายนัก”

เสียงจากพระสงฆ์แก่พรรษาเอ่ยขึ้นหลังรับการถวายสังฆทานจากหญิงสาวนางหนึ่งที่อยู่มลุกน้อยผิวสีน้ำผึ้งอ่อนนวลใส ที่เจ้าตัวน้อยหัวเราะรำเริงในหอผ้าสีชมพู น่ารักน่าเอ็นดูจนท่านอดภาวนาจิตมองไม่ได้ และพอเอ่ยปากบอกกับคนเป็นแม่กับตาและยายก็ดูจะมีสีหน้ากังวลขึ้นมา

“อย่าห่วงนักเลย ยายหนูนะมีบุญวาสนาดีกว่าแม่แน่ แต่คนเราก็มี่กรรมติดตัวมาทั้งนั้นแหละโยมเอ๋ย”

“แล้วหลวงพ่อยายแพรมีบุญวาสนาดี แต่ทำไมก็ยังลำบากไม่ราบรื่นคะ” คนเป็นแม่อย่างไรก็อดห่วงใยลูกไม่ได้

“อาตมาบอกไม่ได้เหมือนกันนะ มองเห็นแต่ยายหนูจะมีชีวิตที่ดีแต่ก็มีอุปสรรคอยู่บ้าง จนกว่าจะพบผู้ชายที่จิตใจแข็งแกร่งและเด็ดเดี่ยวกว่ามาคอยช่วยเหลือ และอยู่ที่ยายหนูเขาตัวว่าจะไปเจอ

คนที่อยู่ในสายขาวหรือสายดำ” บอกเล่าแล้วพระก็พยักหน้าไปส่งยิ้มให้ ยายตัวเล็กที่มองตามาหาแป้ว “โยมคงเข้าใจว่าโตไปลูกก็เลือกชีวิต ของเขาเอง แต่ถ้าโยมคอยดูแลใกล้ชิด ไม่ยัดเยียดให้เขามากนัก เขาก็คงไม่ไปทางสายดำหรอก จำไว้ว่าอย่าพยายามยัดเยียดหรือตีกรอบ ให้เขานัก เขามีจิตใจที่ดีติดตัวมา อย่างไรก็ตามก็เป็นอภิชาตบุตรของโยม แน่นนอน”

ภิกษุสงฆ์ผู้ถือศีลและอยู่ในคุณธรรมมาหลายพรรษาไม่อาจ บอกกล่าวอนาคตใครได้ เพียงแค่มองภาวนามองดูวิถีแห่งบุญกรรม เลื่อนรางเท่านั้น

“อภิชาตบุตร ไม่ใช่เพียงเป็นลูกที่ดีของบุพการีเท่านั้น แต่เขา ต้องเป็นคนดีของผู้อื่นด้วย โยมสบายใจเถอะว่ายายหนูเขาจะไม่นำ ความเดือดร้อนมาให้อย่างแน่นอน”

“คะ หลวงพ่อ”

หญิงสาวที่ได้แต่กอดลูกสาวตัวน้อยแนบอกรับคำ พร้อม ยกมือไหว้พระสงฆ์อย่างไม่งามนัก แต่ก็รู้สึกว่าจะต่อไปหล่อนต้องดูแล แก้วตาดวงใจอย่างดีที่สุดเท่าที่แม่คนหนึ่งจะทำได้ ให้ไม่แตกต่างจาก ที่ได้รับความรักจากบิดามารดาของตนเอง ซึ่งมองมาและรับฟังอย่าง ห่วงใยไม่ต่างกัน

วันเวลาที่เดินไปไม่หยุดนิ่ง จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี และจากหนึ่งปีก็เข้าสู่ปีที่เจ็ดของชีวิตเด็กหญิงตัวน้อยแสนน่ารัก แพรพรรณวา วรเดชา เป็นอภิชาตบุตรสมกับคำบอกกล่าวจากหลวงพ่อกับที่หล่อนและบุพการีนับถือ และทุกปีหล่อนก็พาลูกสาวไปกราบไหว้ทำบุญกับท่านสักสามสี่ครั้งแล้วแต่โอกาส ซึ่งส่วนใหญ่ก็ไม่เคยขาดในวันคล้ายวันเกิดของลูกสาวหล่อนเอง และปีนี้ดูเหมือนจะเป็นคืนที่ต้องคิดหนักเหลือเกิน

“พ่อไม่เห็นด้วยนะฟ้า ที่จะให้ยายแพรไปอยู่กับทางโน้น ถึงจะใช้
นามสกุลพ่อก็เหอะ”

คำของคนเป็นพ่อและตาที่เจอความโกรธเคืองและเจ็บปวด
ทำให้หล่อนที่กำลังปิดประตูห้องนอนของยายหนูตัวน้อยวัยเจ็ดขวบ
ก็น้ำตาซึม ใครอยากให้ลูกออกจากอกไป แต่ถ้าหล่อนยังดันทุรัง
จะดูแลเอง ลูกก็อาจจะไม่มีโอกาสได้รัเรียนหรือมีการศึกษาสูง เพื่อ
ดูแลตนเองให้ได้ดีกว่าในอนาคต อยู่กับหล่อนก็อาจจะเป็นได้แค่แม่ค้า
จรรยา หรือพอมือพอเก็บ ไม่ได้สู้สบายกว่าหล่อน ถึงหล่อนกับพ่อแม่
จะไม่ลำบาก แต่เด็กคนหนึ่งก็ต้องเติบโต และต้องมีของกินของใช้จำเป็น
ในชีวิตประจำวันมากกว่า ที่ผ่านมาก็ยังมีเงินค่าเลี้ยงดูจากคนได้ชื่อว่า
เป็นพ่อของแพรพรรณวาแสงเสียไม่ขาด ทว่าหากหล่อนไม่ยินยอม
รับเงื่อนไขให้ลูกสาวไปอยู่ในการดูแลของเขา การจุนเจือเลี้ยงดูจะ
ยังคงเดิมหรือไม่ก็ไม่แน่ใจได้

“พรุ่งนี้ถามความเห็นแพรดีกว่าจะพ่อ” นภาตอบไปแล้วก็เงยบั้น
หมัด

หญิงสาวร่างบางที่ดูจะติดพอมเสียหน่อยสบตากับพ่อแม่ของตน
ที่ครุ่นคิดไม่แตกต่างกัน “หนูแค่อยากให้แพรได้เรียนสูงๆ อยู่ในสังคม
ที่ดีกว่านี้ ถ้าแพรยังจมอยู่กับเราก็ไปได้ไม่ไกลนัก ถึงแพรเรียนดี
แต่สภาพแวดล้อมไม่ได้ช่วยให้แพรไปได้ดีขึ้นกว่าเรานะ เขามาให้โอกาส
เราเองนะพ่อ โอกาสของแพรด้วยไม่ใช่ของเรา และยังไงเขาก็รับรองบุตร
และให้แพรใช้นามสกุล มีชื่อพ่อกรอกในใบเกิดนะจ๊ะ”

“จริงนะพี่” คนเป็นยายเอ่ยสำหรับ ก่อนถอนหายใจเบาๆ “ยังไง
แพรก็ลูกตาพัฒนาเขา ให้เป็นลูกนอกสมรส แต่เขาก็รับรองบุตร และ
แพรก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกคนโต ลูกสาวยายเมียแต่งเป็นน้องของยายแพร
ตั้งหลายปี”

“แล้วทำไมแกสองคนคิดว่ายายเมียแต่งจะไม่รังแกลูกหลานเรา”

บุรุษคนเดียวของบ้านไม้หลังงามว่าขึ้นด้วยความหงุดหงิดใจ “ให้อยู่กับเราไม่ได้สุขสบายมากมายนัก แต่ก็ไม่ต้องโดนใครรังแกหรือพูดจาให้เจ็บปวดใจ เรามีบ้านมีที่ทาง และร้านอาหารของเราเอง ไม่ต้องไปเป็นข้าใครด้วย”

“แพรวไม่ให้ใครรังแกหรือกตา” เด็กหญิงตัวเล็กเดินออกจากห้องนอนมายืนทำปากอยู่ ก่อนจะเอ่ยต่อพลางถอนหายใจเบาๆ ที่บุพการีมองเธออย่างตกใจ “คุยกันขนาดนี้แพรวนอนไม่หลับหรอก”

ผู้ใหญ่สามคนสายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะถอนหายใจด้วยความอ่อนล้าจากทุกด้านในชีวิตของคนในสังคมระดับกลางที่พอมีพอกิน ที่มีเหลือเก็บก็ให้จะมีมากมาย แต่ยังโชคดีที่เด็กน้อยของบ้านสร้างรอยยิ้มและความสุขใจให้ได้เสมอ แพรวพรรณนาไม่เคยก่อเรื่องหรือมีอะไรมาทำให้คนในบ้านร้อนใจเลยสักนิดเดียว มีแต่ความน่ายินดีจากการเรียน และคำชมจากครูอาจารย์ที่เข้าร่วมกิจกรรมเสมอ

“เวลาพ่อมารับไปซื้อของ ไปเที่ยวด้วย น้ำคิเขาก็ไม่ได้แกล้งแพรวนะ อีกอย่างน้องก็เพิ่งสองขวบเอง กำลังซนและอ้อนเก่ง” เด็กหญิงเล่าเรื่องที่แทบไม่ค่อยเอ่ยปากบอกคนบ้านนี้ เพราะไม่มีใครชอบบิดาของเธอสัก แต่เธอรู้ดีว่าผู้ใหญ่ทางบ้านนั้นไม่ได้รังเกียจเธอ แต่ก็คงแค่รู้สึกหมั่นไส้หรือรำคาญบิดาของเธอบ้าง จนมาพูดจิกกัดให้ได้ยินบ่อยครั้ง “น้ำคิเขาก็ป่นพ่อแบบแม่อะ”

“ผู้ช่วยโลเล” ภาวต่อว่าพร้อมยกมุขปากหยัน ยามนึกถึงอดีตสามีและพ่อของลูก ที่ทิ้งหล่อนไปแต่งงานกับลูกสาวเศรษฐี ทั้งที่อยู่กินกับหล่อนอย่างออกหน้าออกตาหลายปี จนหล่อนตั้งครรภ์ลูกสาวคนนี้

“อือ...” เด็กหญิงพยักหน้ารับคำ “ถ้าแพรวไปอยู่กับพ่อแล้วให้เขาส่งเสียแพรวเรียน แพรวก็เก็บค่าขนมไว้ฝากธนาคารได้ ทุกปีแพรวก็มีเงินให้แม่กับตายายไง”

“ยายแพรว...” บุพการีสามคนอุทานพร้อมกันด้วยความเอ็นดู

ขณะที่เจ้าตัวน้อยยิ้มแป้น

“ก็เขาบอกเองว่าถ้าตกลงไปอยู่กับเขาก็ได้เงินเดือนด้วยนี่นา แพร่ก็จะได้เงินให้แม่ได้” ความฝันของเด็กน้อยก็เพียงอยากให้แม่และตายายของตนสุขสบายขึ้น “เขาคงไม่ใช้งานแพร่มากนักหรอก แม่บ้านเขาก็มี หรือให้แพรไปอยู่กับพวกแม่บ้านแพรก็สบายใจดี เพราะป่าแดงอ่อนกับพี่ๆ ในครัววน่ารักจะตาย เหมือนมียายอีกคนเลยนะ”

“ถ้าคนอื่นรังแกล่ะ” คนเป็นตาอย่างไรก็หัวง “แพรต้องโทรศัพท์บอกตานะ”

“ตายอ้อมแล้วนะ” เด็กหญิงยิ้มออกมาเพราะคำพูดของตาก็คือตกลงกับเรื่องที่ให้เธอย้ายไปอยู่กับทางพ่อแล้ว “แพรจะคุยกับพ่อให้รู้เรื่องการใช้ชีวิตของแพรที่บ้านโน้นจะเป็นยังไงต่อให้ดีกว่า”

“อ้อ...แม่รู้ว่าลูกฉลาด ขอให้ลูกเอาตัวรอดและเจริญๆ นะ” นภาพอกพร้อมมอกอวบของลูกสาวสุดที่รักแน่น มีมือจากพ่อแม่ของหล่อนที่เอื้อมมาลูบศีรษะหลานสาวด้วยเช่นกัน “ไม่ว่าบ้านนั้นจะทำร้ายแพรยังไง อย่าลืมว่าบ้านนี้ยังรอแพรเสมอ”

“แพรจะบอกพ่อว่าทุกศักราห์เสาร์อาทิตย์แพรขอกลับมาบ้านนี้ เหมือนที่พ่อก็ต้องคอยมารับแพรไปหาที่บ้านโน้น ต่อไปก็แค่สลับกัน เพราะแพรคิดถึงแม่กับตายายเหมือนกัน” เธอบอกเสียงใสแจ้ว จนบุพการียิ้มกว้างตาม

แพรพรรณณาเข้าใจสิ่งที่แม่ของเธอต้องการให้เธอได้รับการศึกษาที่ดีกว่าโรงเรียนวัดระดับกลางที่อยู่ใกล้บ้านนี้ ถึงเธอจะเรียนเก่งก็ตาม เพราะถ้าเธอไปอยู่กับคนเป็นพ่อ สิ่งที่ดีที่การันตีได้ดีคือการร่ำเรียนในโรงเรียนที่ดีกว่าและเทียบเท่าลูกสาวจากเมียแต่งของท่านแน่นอน ด้วยตั้งแต่จำความได้ เธอมีรถยนต์คันโก้มารับไปบ้านใหญ่ราวคฤหาสน์ ทุกสุดสัปดาห์ ทุกคนที่นั่นต้อนรับและดูแลเธออย่างดี มีเพียงช่วงที่ยาคินีตั้งครรภ์แรกๆ ที่เธอไม่ได้ไปหา ด้วยคงกังวลจะกระทบกระเทือน

แต่พอเข้าสู่เดือนที่ห้าของน้ำสาวคนนั้นตั้งครรภ์เธอก็ได้ไปเช่นเดิม โทม่าหน้อยถึงรู้ว่าเพราะเด็กในครรภ์เป็นผู้หญิง ความตื่นเต้นจึงลดลง และพวกเขาต้องการให้เธอไปดูแลน้องสาว เพื่อให้รู้ว่ามิพี่น่อง พ่อเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดี สิ่งที่ยังนั้นนำข้อเสนอมาให้ อาจเพราะตอนนี้พราวพรรณรายตามติดเธอแฉ

คฤหาสน์หลังใหญ่ที่มีห้องครัวถึงสองห้อง แม้จะมีอุปกรณ์ ทำครัวคล้ายกัน แต่ก็แตกต่างกันตรงที่ห้องครัวประจำของแพรพรรณวามักอยู่ด้านหลังและมีหน้าต่างมองเห็นสวนกว้าง เคาน์เตอร์และโต๊ะเก้าอี้ครบครันให้ใช้ทำอาหารหรือนั่งงานเอกสารมานั่งทำก็ได้ เป็นมุมที่ทำให้เธอทำอาหารและใช้ชีวิตอยู่ในครัวได้อย่างสงบสุข เว้นเสียแต่เวลาน้องสาวมาตามพัวพันไม่ห่างอย่างวันนี้

“พี่แพรไปเที่ยวกับพราวเหอะ อยู่แต่ในครัวไม่เบื่อเหรอ” เสียงกระแง้ากระงอดจากหญิงสาวบ่นพลางยื่นกระต๊อบเท้าเล็กน้อย อยู่ใกล้ๆ ร่างเพรียวบางของพี่สาวที่กำลังใช้ช้อนตักชิมรสชาติของซอสสีแดงสวยที่จะราดเส้นสปาเกตตีเงียบๆ “อาหารก็ทำเสร็จแล้ว ออกไปห่างกันแป๊บเดียวเอง”

“คุณแพรไปกับคุณพราวลึคะ จะได้ไปซื้อของใช้ด้วยกันไง” แฉงอ่อนช่วยพูด จนคุณหนูคนเล็กยิ้มเป็น “เรื่องอาหารอื่นๆ ป้าจัดการต่อได้ค่ะ”

“แล้วจะให้พี่ทำสปาเกตตีซอสไก่ใส่เห็ดให้ทำไม ถ้าพราวจะออกไปข้างนอก” คำถามที่ดั่งขึ้นทำให้ห้องครัวเงียบกริบ พอแพรพรรณวาสบตาใสๆ ของน้องสาวเอาแต่ใจเจ้าตัวก็ทำหน้าสลดก้มหน้าหลบตาทันที “เงินก็ยังหาใช้เองไม่ได้ เบิกแต่เงินน้าคิไปใช้ทุกสัปดาห์ ลีนเปลืองสุดๆ นะเรา”

“พี่แพรอะ...บ่นกว่าแม่อีก” คนโตนต่อว่าทำปากย่นและทำสีหน้า

เคร้าส์ร้อย ก่อนเดินไปทอดร่างอวบของแดงอ่อนแทน “ป้าแดงดูที่แพรสิ พอชวนไปเที่ยวก็ไม่ไป คนอื่นเขาว่าเป็นนางชินก้นครักก้นหมดแล้ว”

“ช่างเขาสี พี่ก็สนุกดีเวลาทำกับข้าวหรือขนมในครัว” บอกแล้ว เธอก็ยกยิ้มและยกไหล่เล็กน้อย ส่วนอีกคนทำสะบัดตัวไปมา จนป้าแดงอ่อนและพี่ๆ ในครัวหัวเราะขัน “อยู่ติดบ้านบ้างมันจะตาย หรือไงนะพราว”

“ก็พราวเมื่ออะ” คนขี่เมื่อป่นออกมา แล้วก้าวไปนั่งบนเก้าอี้บาร์ ของเคาน์เตอร์ห้องครัว “โปรเจกต์จบพราวส่งไปแล้ว จะผ่านไหมไม่รู้นะ แต่พราวทำเต็มที่แล้ว พราวเลยอยากไปซื้อชุดใหม่ไปปาร์ตี้วันเกิดเพื่อน พรุ้งนี่”

“ตอนคุณแพรเรียนจบตรีทำไมไวจ้จคะ พี่แก้มว่าไม่นานแบบ คุณพราวเลย” แก้มยิ้มถามขึ้นด้วยสงสัย

“ก็พี่แพรเรียนคณะที่ชอบอะ พราวไม่ชอบ...” คนอยากพูด หนึ่งไปนึกก่อนจะถอนหายใจแรง เพราะตนเองรู้ว่าเคยปรึกษาพี่สาวแล้ว “พราวน่าจะทำตาม พี่แพรบอก”

“เธอพลาดตั้งแต่มอปลายที่เลือกเรียนสายวิทย์แล้วพราว” แพรพรรณวาส่ายหน้าเอ่ยด้วยเสียงอ่อนใจไม่ต่างจากน้องสาวที่นั่ง พักหน้ารับหน้าห้อง “ทุกเรื่องเธอเอาแต่ใจหมดนะ แต่แปลกที่เรียน กลับไม่รู้ว่าควรเรียนในสิ่งที่ตัวเองชอบมากกว่าคนอื่นบอกว่ะดี”

คำพูดของแพรพรรณวาทำให้คนฟังทั้งหมดเงียบไป ไม่ต่างจาก ผู้กำลังเดินมาหาบุตรสาวที่ว่าจะมาชักชวนพี่สาวของตนเองไปเดิน ห้างสรรพสินค้าด้วยกันก็นิ่งงันไปทันที

‘ใช่...บางทีพวกหล่อนก็โดนคำพูดร้ายง่ายเช่นนี้จากแพรพรรณวา แหวงใจเสมอ’

“พราวก็ไปชวนแม่...”

“อ๊วย...ชวนแล้ว แม่ให้มาชวนพี่แพรนี่แหละ แม่บอกชี้แจง

ลาพักร้อนเพื่อพักผ่อน แม่ว่าจ้างมา” คนฟังรีบสวนทันควันทั้งที่พี่สาว
ยังเอ่ยไม่จบ จนทุกคนหัวเราะตาม “ไปกับพราวหน่อย เดี่ยวขับรถให้
นี่มๆ เลยนะ”

“ไปกับน้องหน่อยสิแพรว” เสียงอ่อนโยนตามประสาญาติินดังขึ้น
พร้อมการเดินทางเข้าสู่ห้องครัวด้วยรอยยิ้ม “น้ำเบื่อไปเดินกับนาง เดี่ยว
จะไปทางนั้น เดี่ยวก็ไปทางนี้ แก่แล้วเวียนหัวลูก”

“น้ำคียังเวียนหัวแล้วแพรวไม่เวียนหรือคะ” คนต้องไปเวียนหัว
แทนทำหน้ามึนแล้วเอ่ยออกไป จนความเงิบเกิดขึ้นก่อนจะหัวเราะขึ้น
ด้วยกันอีกรอบ เพราะคนก่อเรื่องเวียนหัวยื่นสะบัดตัวอีกระลอก

“จ้ะซื้อเสื้อผ้าพราวเสร็จ เธอต้องลงไปเดินซื้อของกับพี่ที่ซูเปอร์
มาร์เก็ตก่อนกลับบ้านด้วยนะ” คนใจอ่อนบอกอย่างหนักแน่น และทำให้
คนมีเพื่อนไปเที่ยวนอกบ้านพักหน้าหงิกๆ หันคว้น

“จ้ะพราวไปหยิบกระเป๋าก่อนนะ เดี่ยวขับรถมารับพี่แพรวถึงบ้านได้
หน้าบ้านเลยค่า...” บอกแล้วก็รีบวิ่งออกไปพร้อมตะโกนดีใจทันที

“เฮ้อ...ทำไมแก้มยู่ยี้ลงมาได้ตืดกะโหลกขนาดนั้น” ยาคินหันไป
เอ่ยกับพี่เลี้ยงบุตรสาวตนเอง จนเจ้าตัวหัวเราะร่วน ไม่ต่างจากคนอื่น
ที่สายหน้าซันด้วยกัน “เหมือนเธอสินะ”

“คะคุณผู้หญิง” รับคำอย่างไม่รังเกียจจริงจน จนยังมีเสียงหัวเราะ
ร่วมกันหมด

“แพรวก็ไปเตรียมตัวสิลูก”

“น้ำคิน่าจะรู้ว่า การหยิบกระเป๋าของพราวคือการเลือกกระเป๋า”
เธอบอกขึ้น ก่อนจะยกยิ้มหน้าแบ่นให้ผู้อาวุโสที่นั่งคิดไป และค่อย
พยักหน้าตามเธอ

“แต่เราก็ต้องไปล้างหน้าทาแป้ง ไปๆ อาหารให้ป่าแดงเขาทำต่อ”
พอคิดได้ห่อเนื้อก็ไล่ลูกสาวคนโตของสามีออกจากครัว ท่ามกลาง
เสียงหัวเราะของคนอื่น แต่เจ้าตัวทำหน้ามึนมาให้ แต่ก็ยอมเดินออกไป

หลังถอดผ้ากันเปื้อนคืนที่แล้ว “สองคนพี่น้องจะว่าเหมือนก็เหมือน ไม่เหมือนก็ไม่เหมือนนะ”

“ป้าดีใจนะคะ ที่พวกคุณหนูรักกัน” แดงอ่อนบอกรด้วยรอยยิ้ม “ดีใจที่คุณผู้หญิงเอ็นดูคุณแพรแกด้วย”

คนพังก้มไหล่ “เด็กเกิดมาบริสุทธิ์หมดทุกคน เขาจะรับสึอะไรลงไปก็จากคนโตๆ แล้วรอดัน อีกอย่างต้องยอมรับน้ำใจแม่ของแพรเขา ที่ไม่เคยใส่อคติใดๆ ให้ลูกเลย ไม่งั้นแพรจะไม่ใช้เด็กน่ารักแบบนี้”

“ก็เหมือนคุณผู้หญิงแหละคะ ที่ไม่ใส่อคติให้คุณพรารเธอ”

คำพูดคนอาวุโสที่สุดทำให้เกิดรอยยิ้มร่วมกันเงิบๆ ภายในห้องครัวที่อบอวลด้วยกลิ่นอายอบอุ่น และการจัดแต่งที่นุ่มนวลจากดอกไม้ ภาพวาดสีน้ำประดับผนัง ซึ่งเป็นฝีมือของแพรพรรณวาจนทุกครั้งที่ใครได้เข้ามาร่วมทำครัวด้วยก็จะสุขกายสบายใจเสมอ

“**6** ติยวพี่แพรเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วยืนรอตรงประตูทางออกก็ได้พรารขึ้นไปเอารถลงมารับเอง” คนเป็นน้องสาวเอ่ยเพราะเธอไม่ได้อยากเข้าห้องน้ำ และคิดว่ากว่าจะขึ้นลิฟต์ไปยังลานจอดรถ ขนของใส่ท้ายรถแล้ว พี่สาวคงยืนรอแล้วนั่นเอง

“เออฉันเธอ” แพรพรรณวาถามกลับ แต่ก็พยักหน้ารับเพราะน้องสาวทำท่าทางหงุดหงิดแล้ว

“แบบนี้แหละ กว่าพรารจะไปถึงลานจอดรถ ขนของใส่รถพี่แพรก็น่าจะเข้าห้องน้ำมารอแล้ว” ว่าแล้วเธอก็โหมกมือให้พี่สาวและหันไปจับเซ็นทรัลใส่วัตถุติดทำอาหารและขนมของพี่สาว กับถุงกระดาษแบรนต์เนมดังของตนเองไปยังลิฟต์

66 แพรพรรณวาทำธุระส่วนตัวเรียบร้อยก่อนที่น้องสาวจะขับรถลงมาที่ประตูด้านทางออกจริงอย่างว่า เธอเดินออกมายืนอยู่ใกล้ๆ

ขอบกั้นที่มีต้นไม้จัดสวนไว้ให้ร่มเงา เป็นทางที่มีส่วนเว้าให้รถเข้ามาจอดได้สักครู่หนึ่ง ไม่นานนักดวงตาสีนิลก็แลเห็นรถยนต์สีดำเงามประดับดาวสามแฉกขับใกล้เข้ามา และมีการชะลอยามมาใกล้ๆ จุดที่เธอยืน เธอจึงก้าวเดินออกไปและเปิดประตูขึ้นไปนั่งข้างคนขับทันที

“คุณ!” เสียงท้าวจากอีกคนดังขึ้น ก่อนจะหันมองหน้าหญิงสาวร่างเพรียวบางในชุดเดรสแบบเรียบๆ แต่ดูดี และสะพายกระเป๋าแบรנדเนมที่ขึ้นมานั่งอย่างถือวิสาสะ แต่แล้วอีกฝ่ายก็ตาโตและร้องเสียงหลง

“ว้าย!” เสียงตกใจไม่ต่างจากอีกคนที่แพร่พรณวาไม่รู้จัก แต่เขาดูอวูโสกว่าจนเธอยกมือไหว้และรีบเปิดประตูลงจากรถทันทีด้วยความอับอาย

“ขอโทษค่ะ ขึ้นรถผิด”

หญิงสาวหลับตาปี้และรีบวิ่งไปยืนหลบมุมตามเดิม รู้สึกอายอย่างที่สุด ดีที่ว่าไม่มีรถยนต์ลงจากลานจอดตามหลังเจ้าของรถยนต์ที่มองผ่านๆ แล้วเหมือนรถยนต์ของที่บ้านนัก อีกอย่างเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็ไม่ได้หันมองดูสิ่งๆ ที่เธอทำ ไม่เช่นนั้นเธอคงยืนเขินอยู่อีกนาน แต่ความเคอะเขินก็ไม่จบลง เพราะเขาเลื่อนรถไปจอดแอบอยู่ไม่ไกล ไม่รู้หรือรับใครหรือไม่ แต่ตอนนี้เธอแน่ใจแล้วว่ารถคันที่เธอต้องขึ้นกำลังขับมาใกล้ เพราะตอนนี้เธอเพิ่งสายตามองดูทะเบียนทันที

“เฮ้อ...”

“เป็นอะไรพี่แพร” คนขับรถมารับพี่สาวถาม เพราะอีกฝ่ายถอนหายใจออกมาเหมือนโล่งอก

“เมื่อกี้พี่ขึ้นรถผิด” เธอตอบน้องสาวที่ตาโตหันมามอง ก่อนรีบหันไปมองเส้นทางที่กำลังจะออกจากห้างสรรพสินค้า “ก็รถเหมือนรถเราเลยอะ พี่ไม่ได้มองทะเบียน พอขึ้นไปนั่งเขาก็ร้อง พี่ก็ร้อง รีบขอโทษแล้ววิ่งมาเลย”

“ตายแล้ว ถ้าเขาขับไปเลยพี่แพรทำไมเนี่ย” พราวพรรณรายเองก็ตกใจ ก่อนจะเพ่งมองกระจกหลัง “ใช้คันที่ตามหลังเราไหมอะ เบนซ์รุ่นเดียวกับเราเลย ทะเบียนก็สายนะ”

คนเป็นพี่สาวเหลียวหน้าไปมองกระจกหลัง ก่อนหันกลับมาพยักหน้ากับน้องสาว “ใช่แหละ”

“เขาถูกใจพี่ปะ เห็นจอดอยู่ นึกว่ารอใครก็ไม่มีใครขึ้นรถนะ พราวเห็นเขาขับตามมาเลย” เธอว่ากับพี่สาว ขณะที่อีกคนก็ส่ายหน้าและยกมือปิดแก้มตนเอง จนได้แต่นึกขึ้น “เป็นเรื่องตลกอีกเรื่องนะเนี่ย”

“นั่นสิ พี่ไม่น่ารีบเลยอะ ต่อไปต้องมองทะเบียนตลอดแล้ว” บอกแล้วเธอก็ส่ายหน้าหัวเราะเบาๆ กับน้องสาวได้

เมื่อสองสาวพี่น้องกลับมาถึงบ้านก็ต้องแปลกใจกับรถยนต์ที่คุ้นตา จนได้แต่เหลียวมองหน้ากันด้วยความนิ่งงันอย่างพูดไม่ออก ระหว่างที่พราวพรรณรายควบคุมสติขับรถเข้าไปยังโรงรถ เพราะแก้มยุ้ยก็เดินลงมาเพื่อจะช่วยเหลือของตามปกติทันทีอยู่แล้ว และแพรพรรณรายเองก็นั่งครุ่นคิดว่าอาจจะจำผิด

“ใช้ไหมอะพราว”

“ใช่พี่แพร”

สองสาวพี่น้องมองหน้ากันด้วยรอยยิ้มแต่ก็ขมวดเล็กน้อย ขณะที่แก้มยุ้ยยิ้มรับเมื่อเปิดท้ายรถขึ้นและกำลังจะยกถุงผ้าสองใบโตกับถุงกระดาษไปให้คุณหนูของตนเอง

“พี่แก้ม รถคันนั้นแซกของใคร” พราวพรรณรายถามพี่เลี้ยงของตนพร้อมดวงแขนอีกฝ่ายไว้

“อ้อ...คุณพลวัฒน์ แซกคุณท่านค่ะ”

“คุณตามีแซก...” คนฟังทวนคำอย่างสงสัย ก่อนจะมองดูพี่สาวที่ชะเง้อคอมองดูทะเบียนรถ “ใช่แหละพี่แพร พราวจำทะเบียนได้”

เราเข้าหลังบ้านกับพี่แก้มกันหะ”

“อ้อๆ...” เธอรับคำแล้วก็ยกยืมกับน้องสาวที่อีกฝ่ายหันไป
เกาะเกาะพี่เลี้ยงตนเอง และช่วยหิ้วของกันไป โดยมีเธอเดินตาม แต่แล้ว
ทุกคนก็ต้องสะดุ้ง

“อ้าว...นี่ไงพล หลานสาวสองคนของอา” เสียงทุ่มหัวของประมุข
ของบ้านดังขึ้นระหว่างทางเดินที่เชื่อมไปห้องครัวด้านหลัง

“พี่แพร...” คนเป็นน้องกััดฟันเรียกพี่สาวที่ยืนตัวแข็งหันหลังไกล
ต้นเสียงทันที ระหว่างนั้นเธอก็ต้องปล่อยแก้มยู่เดินถือของหลบไป
ทางห้องครัวด้านหลังบ้าน

“นี่คนนี่พร่าวพรรณราย ลูกสาวของยายศิเษ ส่วนคนนี่
แพรพรรณวา ลูกคนโตของตาพัฒนา กับแฟนคนแรกของเธอเนาะ พี่น้อง
ไปห่างกันมา หันเจอแขกตาพอดีเลย” คนเป็นตาของหลานสาวแนะนำ
ระหว่างมองสองฝ่ายสลับกันไปมาก็ได้แต่ยิ้มที่เหมือนว่าชายหนุ่ม
จะมองดูหลานคนโตหนึ่งชะผิตสังเกต “คุณพลวัฒน์เขาเป็นลูกชาย
ของท่านพงศกรนะลูก เวลามาที่บ้านเราไม่ค่อยเจอหลานสองคนหรอก
วันนี้ดีจริงๆ ได้เจอกันสักที”

“อ้อ...” พร่าวพรรณรายร้องรับยิ้มแห้งๆ ก่อนจะยกมือไหว้อีกฝ่าย
ที่อาวูโสกว่าหลังเห็นพี่สาวยกมือไหว้เรียบร้อยเงียบๆ นำไปก่อนแล้ว
โดยไม่เอ่ยอะไรเลย

“เดี๋ยวแพรไปเตรียมอาหารว่างให้นะคะคุณตา” แพรพรรณวา
ยิ้มเจื่อนกับคนที่จ้องเธอหนึ่ง แถมยกยิ้มมุมปากให้ จนเธอทำอะไรไม่ถูก
ก่อนจะรีบหันหลังเดินก้าวรวดเร็วไปยังด้านหลังบ้าน ไม่รอจังหวะ
ให้ใครเอ่ยอะไรอีกแล้ว

“อ้าวพี่...แพร...” คนเป็นน้องหันมายิ้มแป้นให้แขกผู้มาเยือน
ก่อนหันไปยิ้มให้คุณตาของตน “พร่าวไปล้างมือล้างไม้ก่อนนะคะ”

“อ้อ...จะๆ” ตอบแล้วเขาก็ได้แต่ส่ายหน้าไปมา “เด็กสมัยนี้

ก็แบบนี้แหละนะ ไม่ค่อยอยากสูงสิงกับคนแก่”

“อ่าคักดีก็ไม่ได้แกสักเท่าไรเลยครับ” พลวัฒน์เอ่ยยิ้มๆ ระหว่างเดินตามเจ้าบ้านเข้าสู่ห้องรับรองขนาดเล็กเป็นส่วนตัวที่มองเห็นสนามหญ้าด้านข้างคฤหาสน์ ซึ่งจัดตกแต่งสวนไว้อย่างดีด้วยดอกไม้ใบหญ้าหลากหลายชนิด

“ที่ว่าหลานสาวคนโตเป็นลูกของพี่พัฒนากับแฟนคนแรกนี่ที่คนเขาชอบพูดในวงสังคมกันว่าเป็นลูกนอกสมรส ที่ไปทำสาวห้องแต่หนีมาแต่งงานกับพี่คินะริยะ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ แต่มีนัยจิกกัดอยู่บ้าง หากเขาก็ยกยิ้มปกติยามอีกฝ่ายมองมาแล้วพยักหน้าพร้อมถอนหายใจ

“ใช่ สงสารยายแพรเหมือนกัน คนชอบพูดแบบนี้ ทั้งที่สมัยก่อนอยู่กันก่อนแต่งเยอะเยอะ” บอกแล้วคักดีก็ถอนหายใจอีกรอบ เพราะตนเองเสียมากกว่าที่ทำให้เกิดเสียงนินทาเหล่านั้น “จริงๆ อาจผิดด้วยที่ให้ยายติแต่งงานกับเขา จนเหมือนเขาต้องเลือกนะ แต่ตอนนั้นอ่าไม่รู้ว่ามีลูกเมียอยู่ อาคิดแค่ว่าเขาเลิกกันแล้วไม่ได้ยุ่งกันอีก แต่สุดท้ายอากิสะเพราะเองที่ไม่สืบให้ดีด้วย เชื่อกำตาพัฒนาเสียหมด”

“ผู้ชายโลเลเองมั้งครับ แบบนี้” ชายหนุ่มบอกแล้วนั่งไปนิดคนฟังพยักหน้าแล้วส่งเสียงหัวเราะในลำคอออกมาเหมือนเห็นด้วย “ขอโทษครับ ผมไม่ควรยุ่งเรื่องครอบครัวใคร ตัวเองก็เอาไม่รอดมาแล้ว”

“ไม่หรง อ่าว่าจริงแบบพลบอก ยายติเขาก็พูดบ่อยๆ ว่าพัฒนาโลเลไม่มั่นคง อะไรก็ตามน้ำไปหมด” ว่าแล้วเขาก็สำเหนายที่เลือกลูกเขยมาผิด “แต่ดีตรงที่ไม่ไปสร้างความเดือดร้อนอะไรให้คนอื่นนี่แหละ ส่วนพลก็จัดการได้อยู่แล้วนี่ ไม่มีอะไรุ่นวายเสียหน่อย”

“ก็คงไม่กล้าว่าุ่นวายเพราะจริงๆ ผมไม่ได้จดทะเบียนกับเขาเหมือนกัน อีกอย่างเขาก็ได้เงินไปเยอะแล้ว ส่วนลูกก็ไม่ได้เรียกร้องจะไปหาแม่หรืออะไรด้วย” ชายหนุ่มบอกเล่าแล้วสำเหนายยิ้มอ่อน

บางอย่างระอาใจกับเรื่องราวที่ผ่านมาของตนเอง “ก็ไม่คิดหรอกนะครับว่าจะเจอบ่ล่อยท้องมาเรียกร้องการแต่งงานหรือเลี้ยงดูแบบในละคร”

“อ้าว...” คนแก่อาวุโสกว่าได้แต่อุทานแล้วขบขัน “ก็ถ้าบ้านเธอไม่รวยก็ไม่มีมาหาหรอก แล้วเธอก็เพลย์บอยด้วยแหละ ทางนั้นถึงหาช่องทางได้”

“ผมก็โชคดีที่เจ้าเพชรมันไม่เกรงเท่าไร ส่วนทางคุณอาภักดีตรงสาวๆ เขาดูเข้ากันได้ดีด้วยนะครับ” เขาเอ่ยยิ้มๆ ซึ่งผู้อาวุโสก็พยักหน้าและยิ้มตาม

เขานั่งฟังคุณตาของหญิงสาวเล่าเรื่องความแตกต่างของหลานๆ ให้ฟังเงิบๆ พลังนึกถึงความน่ารักของแพรวพรรณวา ตั้งแต่วินาทีแรกที่พบเธอยามขึ้นรถผีดคัน และมีท่าทางซัดเซินและอับอายอย่างที่สุด จนแก้มแดงปลั่งและพยายามยึนหลับตาหลบหน้าตัวลีบเล็ก “คนพีน่ารักดีนะครับ”

“อ้าว...มาหลงเสน่ห์หลานอาซะแล้ว อาภักดีหวังนะพ่อคุณ...” แชวแล้วคักดีก็หัวเราะ พลังมองดูชายหนุ่มที่ดูจะจริงจังเสียแล้วด้วยความหนักใจ แต่ก็คงจะห้ามปรามอะไรไม่ได้ถ้าหนุ่มสาวจะจีบและชอบพอกันไปเอง “คนนี่เขาละมุนละไม ชอบงานคร่ำมาก พลต้องดูนานๆ มั้ง อาจจะไม่ใช้สไตลท์ที่จะไปเที่ยวกลางคืนหรือไปปาร์ตี้ด้วยนะ อีกอย่างตาก็ห้วงแพรวเหมือนกัน ถึงไม่ใช่หลานสาวแท้ๆ แต่เขาน่ารักและรู้จักเทศะมากๆ ทางบ้านแม่เขาสอนสั่งมาดีทีเดียว”

“อือ...ผมจองแล้วกันครับคุณตา” เขาเย้ากลับด้วยคำเรียกขานตามหลานสาว จนอีกฝ่ายตาโตมอง “ก็เข้าออกตามประตู บอกกล่าวผู้ใหญ่ไว้ เผื่อมาหาบ่อยๆ จะได้ไม่สงสัย”

“นั่นพลต้องคุยกับแพรวเขาเองแล้วแหละ” บอกแล้วคักดีก็ส่ายหน้าที่อีกฝ่ายดูจริงจังเกินคาด “อีกอย่างแพรวมีแม่กับตายายที่ต้องกลับไปหาทุกสุดสัปดาห์ด้วย ทางนั้นคงห่วงและหวงเขามากกว่ามากๆ นะ”

“ผมจะพยายาม” เขารับคำแล้วก็มึนศีรษะให้อีกฝ่าย ระหว่างนั่งคุย เรื่องธุรกิจที่จะมาปรึกษาผู้ใหญ่ท่านนี้ต่อ และหมดหวังที่จะได้พบหน้า แพรรพรณวาอีกรอบ เพราะเป็นแม่บ้านนำอาหารว่างและน้ำชามาเสิร์ฟ แทน แต่โอกาสพบหน้าก็ยังมีอีกในครั้งต่อไป เพราะเขาขอเปิดทางจาก ประมุขของบ้านนี้ไว้แล้ว

เรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นก็อาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญก็ได้ แต่คงเป็น ลีขิตจากใครสักคนที่ซัดให้เขากับเธอได้พบกัน แม้จะจากเหตุการณ์ ประหลาดๆ แต่ก็เรียกรอยยิ้มและหัวใจเต้นแรงได้ไม่ยากเลย

1

“อะไรนักหนาอะ!”

เสียงไวไววายและเสียงของแตกทำให้หญิงสาวผิวสีน้ำผึ้งอ่อน นวลเนียนในชุดเดรสแขนตุ๊กตาตัวยาวลายช่อดอกไม้โทนสีม่วงสะดุ้งสุดตัว หันหน้ามองไปทางประตูห้องครัวเสียงจอนเส้นผมที่มัดรวบเป็นหางม้าสูงผูกริบบิ้นเส้นใหญ่ปลิวตามแรง และทำหัพพีในมือหลุด ด้วยความตกใจที่อยู่ๆ ความเงียบก็เกิดเสียงไวไววายขึ้นมา ก่อนเธอจะเหลียวมองหน้าสมาชิกในห้องครัวที่ก็ตกใจนั่งหน้าตาตื่นไม่แตกต่างกัน

“คุณพ่อไวไวเรื่องอะไรอีกแล้วเนี่ย” เสียงใสๆ จากแพรพรรณวาอ่อนออวูโสที่สุดเอ่ยอย่างอ่อนใจ

“เดี๋ยวไปไปดูเองค่ะ คุณแพรอยู่ในครัวก่อนนะคะ อย่าออกไปเดี๋ยวจะโดนลูกหลง” แต่งอ่อนส่ายหน้าด้วยความระอเอาใจเช่นกัน พลังวางมือจากการหันพักสติไว้แนมขนมจินแกงเขียวหวานลง

“ป้าแดงก็ระวังนะคะ” เธอว่าตามหลังร่างอวบในชุดเสื้อลูกไม้สีขาวกับผ้าถุงทอลายโทนสีน้ำเงินที่ก้าวฉับๆ อย่างกระฉับกระเฉงออกไป

ซึ่งอีกฝ่ายก็หันมาพยักหน้าให้ด้วยรอยยิ้ม

“คุณผู้ชายเขาวัยทองหรือเปล่าคะ ไวยวายเก่งมาก” นวลพ่อง
ส่ายหน้าพลางบ่น

“พี่นวลก็...” หญิงสาวผู้มีสถานะเป็นเจ้านายส่งเสียงเอ็ดแต่
ไม่ได้จริงจังนัก ก่อนเธอจะส่ายหน้ายิ้มๆ ที่สาวๆ ในครัวทำปากอยู่และ
ทำหน้าที่ตนเองต่อ “บางที่คุณพ่อก็อารมณ์เสียง่ายเกินไป สงสารน้ำคิ
เหมือนกันที่ต้องคอยใจเย็น”

“คุณแพรก็ใจดีเกินไปนะคะบางที พี่แก้มว่าแฉ่ๆ แบบคุณพราว
บ้างก็จะได้” แก้มย้วยพุดออกมาบ้าง

“อ้าว...” หญิงสาวอุทานเบาๆ แล้วทำหน้ามุ่มให้คนเอ่ย

“ใจดีมากๆ ก็โดนเอาเปรียบอะคะ คุณแพรก็ลูกคุณผู้ชายนี่นา
แต่ให้ทำงานเหมือนหัวหน้าแม่บ้าน แล้วดูคุณพราวไม่เห็นทำอะไร
เป็นชิ้นเป็นอัน เที้ยวเล่นใช้เงินสุขสบาย ถึงพวกคุณรักกันดูแลกันดี
แต่บางทีพี่ก็ว่าคุณแพรชอบเอาแต่หมกตัวในครัวเกินไปอะคะ” แก้มย้วย
บ่นแล้วก็ถอนหายใจ ก่อนจะยกมือไหว้หญิงสาวที่อ่อนอาวุโสกว่า แต่
อย่างไรก็เป็นเจ้านายอีกคนของตัวเองที่ยืนฟังอยู่ข้างๆ เคาน์เตอร์
หลังเธอทำแกงเหี่ยวหวานไก่เสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว

“แพรก็แค่อยากทำตัวให้มีประโยชน์” เธอบอกแล้วก็ถอนหายใจ
ตาม หลังรับไหว้อีกฝ่ายที่สถานะเหมือนลูกจ้างในบ้านหลังใหญ่
แต่สำหรับเธอก็คงไม่แตกต่างจากทุกคนนัก เป็นนางสาวกันครัวอย่าง
พวกหล่อนบอก

“ยอมเป็นคุณหนูกันครัวมันก็ไม่เจอหนุ่มๆ ลีคะ พี่นวลอยากให้
คุณแพรแต่งงานออกไปอยู่ที่อื่น อยากรู้จริงๆ ถ้าไม่มีคุณแพรทุกคน
จะวุ่นวายแค่ไหน เพราะไม่มีใครรู้ใจหรือคอยช่วยทุกเรื่องอะ พวก
พี่นวลก็แค่ทำหน้าที่ในใส่” นวลพ่องเสริมต่ออีกยาวแล้วหัวเราะในลำคอ
จนถูกเจ้านายสาวค้อนแต่ก็ยิ้มขันทันได้

“แพรคงหาหนุ่มๆ ไม่ได้หรอกค่ะ อยู่แต่ในครัว”

“ก็ใช่ไงคะ” แก้มยู่ยี้ร้องบอก

“ออกไปเที่ยวบ้างหอะ อายุยี้สิบหกแล้ว จะสามสิบไม่กี่ปีแล้วนะคะ” นวลผ่องประสานเสียงเรื่องเที่ยวต่อ

“ไม่เอาอะ เตรียมเปิดร้านกาแฟ ขนมอบ แล้วก็อาหารง่ายๆ เสริมที่ร้านแม่ดีกว่า หาเงินหาอะไรทำตอนแก่ๆ แพรว่าน่าสนุกออก” เธอบอกยิ้มๆ จนถูกนวลผ่องกับแก้มยู่ยี้ถอนหายใจและกลอกดวงตาไปมาใส่

“คุณผู้ชายโดนตัดบัตรเครดิตค่ะ” แดงอ่อนเดินเข้ามาแล้วรีบทำเสียงกระซิบบอกข่าว “คุณท่านตัดไปไม่ได้บอกก่อน เลยมาพาลกับคุณผู้หญิง”

“อ้าว...” คนเป็นลูกสาวอุทานแล้วทำปากยื่นขมวดคิ้วสงสัย “คุณพ่อเขาใช้ซื้ออะไรคะ คุณตาศักดิ์ถึงตัด”

“พักหลังๆ เห็นไม้กอล์ฟมาใหม่เยอะเลยนะคะ บ้าว่าคงไม่ใช่แล้ว” คนแก่ที่สูดในครัวเล่าก่อนเม้มริมฝีปากยิ้มเล็กน้อย

“แล้วเสียงอะไรแตกคะ”

“อ้อ...กรอรูปอันเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะข้างประตูคะ บ้ากวาดไปแล้ว” เล่าแล้วก็ส่ายหน้ายิ้มๆ “เดี๋ยวคุณท่านกลับมาก็คงมีอีกยก”

“แพรวว่าคุณพ่อไม่กลัววินตอนคุณตาศักดิ์อยู่หอรอกคะ” หญิงสาวบอกยิ้มๆ อย่างรู้กันอยู่ “เราต้มไข่ด้วยดีไหมอะบ้างแดง หรือว่าแค่นี้พอแล้ว”

“อ้อ...พอแล้วคะคุณแพรว ทั้งขนมจีนแกงเขียวหวานไก่ หมูทอด กระเทียมพริกไทย กุนเชียง แค่นี้ก็ของแถมเยอะแล้วคะ” แดงอ่อนรีบปรามที่คุณหนูคนโตของหล่อนชอบคิดเมนูอาหารขึ้นมา “คุณแพรวไปพักเถอะคะ ที่เหลือพวกบ้าจัดการเอง คุณท่านกับคุณพราวคงกลับมาก่อนมือเย็นไม่เท่าไรแหละคะ”

“โอเคค่ะ” จั้นแพรวไปเอนหลังบนห้องก่อน” เธอรับคำด้วยรอยยิ้ม

โดยทุกคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

๖๖ พรพรรณวากลับสู่ห้องนอนกว้างบนชั้นสองของคฤหาสน์ แม้เธอจะได้รับการดูแลเลี้ยงดูมาอย่างดีตั้งแต่อายุเจ็ดขวบจนตอนนี้ ก็ใกล้จะยี่สิบเจ็ดปีแล้ว แต่หลายๆ สิ่งก็จริงอย่างคนในบ้านชอบพูดกันว่า เหมือนบิดานำพาเธอมารับหน้าที่ดูแลคณะแม่บ้าน ทำให้เธอเหมือนหัวหน้าแม่บ้านมากกว่าจะพาออกหน้าออกตา ทว่าคิดแล้วเธอก็สบายใจที่ไม่ต้องคอยไปฟังคำซุบซิบนินทาของวงสังคมที่ชอบวุ่นวาย เรื่องของผู้อื่น และพอบพบหน้าค่าตากันก็ทำยิ้มหวานตาใสให้กัน

“แม่...อยากกินอะไรไหม เตี้ยวแพรทำกลับไปให้พรุ่งนี้” หญิงสาว ที่ออกจากห้องน้ำหลังล้างมือล้างไม้ และล้างใบหน้าจนสดชื่นขึ้น ออกมานอนคุยโทรศัพท์มือถือถือกับมารดาบนโซฟาตัวยาวตรงมุมห้องนอน

“ทำอะไรก็ได้ลูก แม่กับตายายกินได้หมดแหละ ฝีมืออร่อยๆ ของเรานะ”

“แหม...เตี้ยวตัวลอยหมด” เธอว่ากลัวชั้น ก่อนจะเอ่ยต่อ “พรุ่งนี้ แพรว่าจะโทร ไปนัดดูตุ๊กแกวน้ำชอยบ้านเราตอนบ่ายโมง แม่บอกตาไปด้วยกันนะ ที่เขาติดชายอะคะ”

“ลูกมีเงินซื้อหรือ หรือจะกู้ธนาคาร”

“กู้ธนาคารสิแม่ แพรไม่ได้รายนะ แค่เครดิตดีนิดนึง” เธอว่าพลางหัวเราะเบาๆ “แพรทำเอกสารการเงินเตรียมไว้แล้ว และก็ขอใบหักภาษีจากคนจ้างงานแปลกับวาดภาพประกอบอาหารแล้ว”

“ได้ลูก แม่บอกตาให้ พรุ่งนี้เจอกันจ๊ะ”

“แม่ยุ่งใช่ไหม ขายดีไหมวันนี้” เธอถามกลับด้วยรอยยิ้มเพราะได้ยินเสียงลูกค้าสั่งกับข้าวราดอยู่ไกลๆ น่าจะเป็นตากับยายรับแขกอยู่ “ก็เรื่อยๆ ตามปกติลูก ยังไม่เที่ยงคนไม่ค่อยแน่น”

“โอเคจ๊ะ แพรไม่กวนแล้ว พรุ่งนี้เจอกัน” เธอบอกแล้วก็ทำเสียง

จู้ปึๆ ให้มารดาก่อนกดวางสาย ซึ่งท่านก็หัวเราะกลับมาเป็นปกติ

นอนหนึ่งครู่คิดแล้วเธอก็โชคที่อยู่มากที่สองบ้านไม่ได้โกรธเกลียด ซึ่งซังกันมากมานัก จนไม่สามารถติดต่อหรือใช้ชีวิตปกติได้ แต่ความแตกต่างจากฐานะการเงินก็ทำให้เธอรู้ว่าน้องสาวของเธอจะมีอนาคตที่เดินไปได้ไกลและพบโอกาสมากมายกว่าแน่นอน เพราะอย่างไร เธอก็ต้องรับผิดชอบงานกันคร้ว และทำงานรับจ้างเป็นชิ้นๆ ตามโอกาสที่รับมาทำได้ แม้บางชิ้นเงินจะดีแต่ก็ไม่ได้เป็นงานประจำ หากเธอก็สบายใจที่จะทำงานอิสระแบบนี้เองด้วย ไม่เช่นนั้นจะไม่ใช้เวลาทำงานบ้านแน่นอน

“แต่งรูปต่อดีกว่า จะได้ส่งงานให้ตรวจก่อน” แพรพรรณวาเพิ่มพำกับตนเอง ก่อนจะบิดขี้เกียจไปมาบนโซฟาตัวใหญ่ และค่อยลุกขึ้นเดินไปนั่งบนเก้าอี้ที่มุมทำงานอีกด้านของห้อง เพื่อเปิดคอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์วาดภาพต่างๆ ให้เรียบร้อย เตรียมทำชิ้นงานที่ตนเองรับไว้

ปรุชร่างสูงกำยำในชุดสูทเรียบโก้สีเทา ลือเซ็ด้านในปลดกระดุมลงสามเม็ดอวตรวงกลมหน้าอกไร้พื่อให้คนเหลียวมอง ยามเขาก้าวขยาวยๆ เดินผ่าน ใบหน้าเรียบนิ่งคมเข้มด้วยไรหนวดเคราจางๆ ที่ทิ้งรอยหลังโกนไปนิดหน่อย ดวงตาสีนิลดูพญาเหยี่ยวมองดูตู้โชว์โมเดลคอนโดมิเนียมหรูหราที่ตั้งกลางโถงอาคารนึ่ง ก่อนหันไปหาคนที่เดินตามหลังเข้ามาในอาคารโชว์รูมของโครงการ

“เห็นว่าเหลือเพนต์เฮาส์สองห้องที่ยังไม่มีใครจอง”

“ใช่ครับคุณพล สร้างเสร็จน่าจะมีคนสนใจเพราะได้เห็นห้องจริงและวิวจริงๆ”

พลวัฒน์ยกมุปากด้านหนึ่งพลางครุ่นคิดกับตนเองจนคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนคลายออก มองรอบด้านที่มีลูกค้าอยู่

สี่ห้าคน คุยอยู่กับพนักงานขายที่แยกกลุ่มอธิบายตามมุมมองต่างๆ ที่จัดห้องตัวอย่างไว้ให้ชม ระหว่างเขายืนเอามือล้วงกระเป๋าทางแกมมองดูโมเดลต่อ “ทำไมโครงการก่อนขายหมดก่อนสร้างเสร็จนะ”

“อาจจะช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ได้ดีมากหรือเปล่านั้น” ลูกน้องคนสนิทเอ่ย และยกยืมชนิดหน่อยที่เจ้านายพยักหน้ารับ

“ก็คงจริง แบนก็ปล่อยกู้ยากขึ้น บางคนอาจจะมึนอื่นอยู่ด้วย” เขาเอ่ยเสียงเรียบ ก่อนเดินดูตามมุมมองต่างๆ พลังพยักรับการยกมือไหว้จากพนักงานที่หันมาพบเขาโดยไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

ชายหนุ่มมาหยุดยืนมองดูมุมเคาน์เตอร์กาแฟสำหรับรับรองแขกที่มาเยี่ยมชมโครงการซึ่งตั้งอยู่มุมในของโชว์รูมขนาดใหญ่แห่งนี้ ช่างๆ มีบันไดสู่ชั้นสองที่จัดเป็นห้องนอนตัวอย่างขนาดต่างๆ จนเขานึกถึงเรื่องในวันก่อนสนทนากับศักดิ์ขึ้นมาได้ จึงเหลียวไปหาลูกน้องที่ยืนสำรวจอยู่ไม่ไกล

“ที่ให้ค้นประวัติลูกสาวคนโตพี่พัฒนาได้ความอะไรบ้าง” เสียงหัวจากคนที่สนใจแพร่พรณวาทามไปเรื่อยๆ แต่ก็คาดหวัง

“ได้เรื่องบ้านแม่กับสิ่งที่เธอกำลังสนใจครับ ผมว่ายังไม่เยอะเลยยังไม่ได้ส่งไฟล์ให้คุณพล” เขาตอบและก้มศีรษะต่ำที่เจ้านายมองมาแล้วโคลงศีรษะเล็กน้อย “เดี๋ยวส่งอีเมลให้เลยครับ”

“เออ...จะน้อยจะมากก็ส่งมาให้ดูก่อนเหอะ” คนรอรายงานส่งเสียงสะบัดใส่แล้วจิบปากเล็กน้อย ก่อนเดินเข้าไปใกล้เคาน์เตอร์กาแฟเพื่อสั่งเมนูให้ตนเอง และหันไปส่งเสียงบอกคนสนิทแล้วจึงเดินเลี้ยวไปนั่งที่โซฟารับรองตัวเดี่ยวใกล้ๆ “อเมริกาโน่เย็นแก้วนี้ มึงจะดื่มอะไรสั่งเอง”

“เหมือนกันก็ได้เอง” บอกแล้วเขาก็พยักหน้ายิ้มๆ ให้คนเตรียมบดกาแฟ

“วันนี้คุณพลดูหุงตึงดินนะพี่ช่าง” เจ้าหนุ่มน้อยกระซิบบอก

มือก็ทำกาแฟไปด้วย

“ปกติแหละ”

“เหมือนกนูหนูกเนอะ” ชายหนุ่มส่งเสียงพร้อมสายตามองไปยังสองหนุ่มที่คุยถึงเขายู่ จนสองคนถึงกับยกมือไหว้ท่วมหัว เขาสำส่นหน้า ยกยิ้มขันนุมนปาก ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดดูอีเมลเพื่ออ่านข้อมูลที่ตนเองกำลังฟุ้งความสนใจอยู่เรื่อยๆ

ชายหนุ่มอ่านรายละเอียดทั้งวันเกิด การศึกษา ความถนัดที่เกี่ยวกับแพรรณว ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานที่ไม่มีอะไรพิเศษนักแล้วยังเกิดความสนใจในตัวหญิงสาวคนนี่มากขึ้นอย่างอธิบายได้ลำบาก เพราะเขาผ่านผู้หญิงมามากมาย มีทั้งดารา นางแบบ คนดังในวงสังคมสวยงามมากหน้าหลายตาให้เลือกรรควัควงหรือเล่นสนุกด้วยอย่างไม่เคยอดอยาก แต่เขารู้สึกถูกชะตากับเธอคนนี่มากเป็นพิเศษ จนเหมือนคนเพื่อถึงความรักตามประสาวัยรุ่น ทั้งที่อายุใกล้จะแตะเลขสี่อยู่ไม่กี่เดือนแล้ว ยิ่งรู้ว่าเธอถูกกำหนดให้เป็นเหมือนหัวหน้าแม่บ้านของตระกูลธรรมาคุณก็ให้รู้สึกนึกอยากดึงเธอออกมา

“กาแฟรับคุณพล” คชา หรือซ้าง เข้ามายืนก้มศีรษะและโน้มตัวลงส่งแก้วกาแฟให้เจ้านาย ที่พยักหน้ารับพร้อมยื่นมือมารับไปจิบจากฝาปิดแก้วพร้อมดื่ม

“มึงสั่งดอกไม้โทสนสีชมพูหวานๆ ซอกลมๆ ไม่ต้องใหญ่มากแต่ใช้ดอกไม้ดีๆ ไปส่งให้คุณแพร ให้ร้านเขียนการ์ดว่า แต่ คุณแพรผู้่อ่นหวานเหมือนกนูหลายสีสวย จาก พลวัฒน์ ที่บ้านคุณอาศัยกดีหน่อยดิ ซ้าง” เขาเอ่ยขึ้นเมื่อคิดวางแผนจิบสาว ก่อนกดปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถือเพื่อเก็บลงกระเป๋าด้านในเสื้อสูทพลาญกหน้ายิ้มๆ ให้ลูกน้องคนสนิที่รับคำและเดินไปโทรศัพท์ยังมุมเคาน์เตอร์กาแฟที่มีเก้าอี้บาร์ให้นั่งพักได้

๖๖ พรพรรณวายเป็นกะพริบตาถี่ด้วยความมึนงงและสับสนท่ามกลางสายตาสงสัยจากบุพการีพร้อมสมาชิกภายในคฤหาสน์ตระกูลธรรมาคุณ เมื่อผู้รักษาความปลอดภัยด้านหน้ารั้วซึ่งจักรยานนำช่อดอกกุหลาบโชนสีชมพูหลากหลายขนาดที่จัดตกแต่งเป็นพุ่มกลมท่อนระดาศาและผูกริบบิ้นสวยงามมาส่งให้

“เป็นมอเตอร์ไซค์ของทางร้านดอกไม้อะครับ เขาแจ้งว่ามีคนสั่งให้นำมาส่งให้คุณแพรพรรณวา”

“ไม่มีการ์ดรี ตาชาติชาย” คักดีเอ่ยถามคนเก่าแก่ของตนที่นั่งประจำป้อมรักษาความปลอดภัยด้านหน้าคฤหาสน์ ซึ่งสร้างเป็นห้องพักติดเครื่องปรับอากาศ

“ผมไม่เห็นเขานะอะไรให้เลยครับคุณท่าน”

คนถือช่อดอกไม้ไฉ่หนึ่งๆ ได้สติจึงพลิกดูและพบว่ามีการ์ดเจาะรูผูกริบบิ้นเส้นน้อยติดไว้ “มีค่ะคุณตาคักดี”

“ใครส่งมายายแพร”

“แต่ คุณแพรผู้อ่อนหวานเหมือนกุหลาบสีสวย จาก พลวัฒน์ อยู่... ตาคณหน้าคนนั้นอะนะพี่แพร!” พราวพรรณรายที่ซบยับตัวไปชะงักหันมองและอ่านออกเสียงอุทานตกใจปิดท้าย พลังสบตาที่เบิกโตของพี่สาว ซึ่งมีอาการไม่ต่างกันนัก

“เอาจริงหรือนี่” คนกลางอย่างคักดีพึมพำมองหลานสาวที่หันมาหาทันควัน “เขาบอกตาวาจะจีบเรานะแพร”

“คะ!” คนโดนจีบอุทานลั่นอย่างตกใจ ก่อนจะทำสีหน้าเหยเกที่คุณตาพยักหน้ารับจริงจัง คนอื่นยกยืมในหน้ากันหมด

“ก็ดี เพื่อขายออกนะ” พัฒนابอกยิ้มๆ กับบุตรสาวคนโต ก่อนเขาจะเอื้อมมือไปกอดศีรษะแพรพรรณวาเบาๆ ที่เจ้าตัวทำหน้ามุ่ม “พลวัฒน์ไม่ได้ชี้เหรอะไร ตระกูลเขาร่ำรวย พ่อก็เป็น ส.ส. เสียด้วย”

“คุณพ่อว่าเขาจริงจังแค่ไหน” ยาคินีหันไปถามบิดา เมื่อเห็น

อาการหนักใจของหญิงสาวที่เหมือนเป็นลูกตนเองอีกคน แต่สามียุยยินดียิ่ง

“ก็จริงจัง แต่...” ผู้อาวุโสที่สุดเอ่ยพลางหันไปมองหลานสาวคนโต “พลก็มึนธุรกิจฉบับบาร์นะนะแพร ทำงานด้านอสังหาฯ ก็ร่ำรวย แต่ตาก็กังวลเรื่องฉบับบาร์เขาเนะว่าจะยังงัยบ้าง”

“อ้อ...น้ำก็เห็นเขาคงสาวเยอะมาก ดารา นางแบบ ก็มีข่าวซุบซิบให้เห็นบ่อย” ยาคินีเอ่ยอย่างเป็นห่วง

“ใช่ๆ พราวนี่ก็ออกแล้ว เวลาไปเที่ยวกับเพื่อน ตาคุณน้ำพลนี่แหละที่หัวสาวๆ บนชั้นวีไอพีตลอด”

“เรามองซัดหรือเปล่า ไปกล่าวหาเขา” บิดาขัดขึ้น

“คุณพ่อก็...มันก็มีไฟวิบๆ วิบๆ นะ” บอกแล้วเธอก็ทำปากยื่นไปหา ก่อนมองดูพี่สาวที่อุ้มช่อดอกไม้หนึ่งไป “พี่แพรวว่าไงอะ”

คนโตนถามสายหน้าแล้วถอนหายใจ “ดอกไม้สวย ไม่ได้ผิดอะไรเอาไปจัดแจกันแล้วนะ แพรวเข้าครัวต่ออะคะ”

แพรวพรรณนาพูดจบก็เดินกอดช่อกุหลาบราคาแพงหูฉี่ไปยังด้านหลังบ้าน พร้อมกับมีสาวๆ เดินตามกันไปเช่นขาออกมาเพราะเป็นที่ฮือฮากันใหญ่ หลังชาติชายมาส่งดอกไม้และทุกคนอยาก رؤ้อยากเห็น ไม่มีใครนึกกันหรือว่าจะเป็นของเธอ...คนที่อยู่กันครัวจนใครๆ ก็กลัวจะหาคู่ไม่ได้

“สรุปว่านางซินกันครัวมีหนุ่มมาจีบก่อนเรานะพราว”

“คุณพ่ออะ...” คนโตนบิดาเซวสะบัดตัวไปมา จนบุพการีทั้งหมดหัวเราะขัน

“ก็เราดีดะโหลกแบบนี้ ความประทับใจแรกเขาคงฟังไม่เป็นทำนะนะแม่ว่า” เอ่ยแล้วหล่อนก็หัวเราะพลางสายหน้าที่ถูกสาวทำปากยื่นมาให้ “แล้วคุณพ่อคิดว่าจะเปิดทางให้พลเขาจีบแพรวไหมคะ”

“เขาก็ไม่เสียหายแบบตาพัฒนาบอกระคิ พ่อก็ห่วงเรื่องธุรกิจ

สี่เทาๆ ของเขาอยู่ พู่ว่าแพร์ไม่ค่อยชอบออกงาน ไม่ค่อยไปปาร์ตี้กับเพื่อนๆ อยู่ติดบ้านมากกว่า เขาก็ยืนยันว่าสนใจแพร์ พอเลยไม่รู้จะว่าอะไร แต่คิดแล้วเรื่องผับบาร์เขาก็ทำมานาน ไม่เห็นมีเรื่องมีราวหรือข่าวเสียหายอะไร คงต้องรอดูต่อไปแหละ” บอกแล้วเขาก็ส่ายหน้ายิ้มๆ “ดีแล้วที่เขาเปิดเผย ไม่ทำอะไรลับๆ ล่อๆ ให้แพร์หรือครอบครัวเราเสียหาย”

“คิดแล้วพราวว่าเรื่องนี้พรหมลิขิตมากๆ ค่ะ” ว่าขึ้นมาพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“พรหมลิขิตอะไร ยายพราว” มารดาเอ่ยถามด้วยสีหน้างุนงง “เพิ่งเจอกันเมื่อวันก่อนที่บ้านเรา มาเจอแล้วปังๆ แม้ว่าไม่พรหมลิขิตมั้ง แต่ตาคุณพลเขาจะลิขิตตัวเองนี่แหละ”

“บางที่เราก็ไม่โรแมนติกละ ยายสิ” คักดีส่ายหน้ายิ้มขัน บุตรสาวคนเดียว ระหว่างที่ลูกเขยกับหลานสาวก็พยักหน้ายิ้มๆ จนยาคินีทำหน้างอนใส่พวกเขา

พราวพรรณรายยิ้มกับมารดา พलगมองบุพการีอีกสองคน และเอ่ยปากเล่าเรื่องที่พี่สาวของตนเองขึ้นรถยนต์ผิดคันเมื่อวันก่อนที่ไปห้างสรรพสินค้าด้วยกันให้บุพการีฟัง จนทั้งหมดนึกแปลกใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น และเห็นจะจริงอย่างที่เธอเอ่ย แต่อนาคตก็ต้องรอดูกันต่อไป

2

พลวัฒน์นำพาตนเองมาเยือนคฤหาสน์ธรรมาคุณอย่างหน้าซื่อตาใส เขามาพร้อมกระเช้าผลไม้จากต่างประเทศ ไวน์เบอร์นด์หฺรูที่เก็บมาหลายปี และชุดผลิตภัณฑ์บำรุงผิวชั้นนำที่จัดชุดมาทั้งใหญ่เล็ก อย่างรู้ว่าเจ้านายของบ้านก็ต้องแบ่งปันผู้ใต้บังคับบัญชาแน่นอน จนศักดิ์ที่สนิทสนมกับเขามากกว่าใครได้แต่ยิ้มอย่างหาทางไปไม่เป็นทีเดียว คงจะรู้แล้วว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงจิ่งที่สุด อีกหึ่งการจีบสาวของคนอย่างชายหนุ่มคนนี้ก็พร้อมสรรหาทุกสิ่งทุกอย่างมากำหนดให้ ทั้งหญิงสาวที่ตนเองสนใจ และคนรอบด้านของเธออย่างที่สุด

“เดี๋ยว เด็กนำน้ำมาเสิร์ฟแล้วอาให้ไปตามยายแพรให้หะ” ประมุขของบ้านเอ่ยยิ้มๆ ระหว่างพาแขกเดินไปยังห้องนั่งเล่น

“ไม่เป็นไรก็ได้ครับ ผมขอฝากห้องมือเย็นค่อยเจอที่โต๊ะอาหารก็ได้” ชายหนุ่มบอกด้วยรอยยิ้มเป็น พลังนึกขันอยู่ในใจที่ผู้อาวุโสดูประหลาดใจกับสิ่งที่เขาทำ “อาศักดิ์ยุ่งอยู่หรือเปล่าครับ”

“ไม่หรอก คนเกษียณแล้วก็ว่างงานมากๆ หนอย” ตอบแล้ว

เขาก็ยิ้มมองดูแต่งอ่อนทำหน้าที่ที่ยกถาดน้ำดื่มที่สวยงามและขนมอบมาเสิร์ฟ
“แต่งอ่อน... แพรเขาทำอะไร ยู่อยู่ไหม”

“อ้อ... คุณแพรอ่านหลากหลายให้สาว ๆ หนู ๆ อยู่ นะคะ คุณท่าน
แก้มยุ้ยบอกว่าคุณท่านให้แบ่งกัน” ตอบตรงไปตรงมาหลังขยับไปยืน
กอดถาดสำรวมอยู่ พลังเหลือบมองชายหนุ่มหน้าตาคมเข้มแต่งกาย
เรียบหรูด้วยรอยยิ้มอ่อนบางอย่างรู้สึกชอบใจ

“ถ้าใช้แล้วชอบบอกกันได้นะคะครับ ผมเอามาฝากอีก” เสียงหัว
จากคนนำของกำนัลมาเอาหน้ารีบบอกทันที

“แหม... ชอบคุณนะคะ” แต่งอ่อนก้มศีรษะและบอกด้วยรอยยิ้ม

“แต่งอ่อนบอกแพรว่า คุณพลจะรับมือเย็นด้วยแล้วกัน ทำกับข้าว
เพิ่มจากเดิมสักอย่างสองอย่าง”

“ได้ค่ะคุณท่าน” รับคำสั่งเสร็จก็ค้อมกายลงเล็กน้อยเพื่อเดิน
ออกจากห้องนั่งเล่นเล็กไปในครัวตามเดิม

“ดูๆ แล้วคุณแพรเขาเหมือนทำงานในครัวเลยนะครับ คุณอา”
คนเห็นสิ่งที่สมาชิกครอบครัวปฏิบัติกับหญิงสาวและเวเวตาของแต่งอ่อน
ที่วูบไหวยามได้ยินคำสั่งจากศักดิ์เอ๋ยหนึ่งๆ พลังยกแก้วน้ำกลืนไปเตย
รสหวานอ่อนๆ กินและมองดูแก้วน้ำอย่างสนใจ

“เขาชอบทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก คงได้วิชาจากทางแม่เขามา แต่
เขาก็ชอบวาดรูปมากๆ วาดสวย ตอนประถมกับมัธยมก็ประกวดวาด
ได้รางวัลบ่อย เขาเลยเลือกเรียนปริญญาตรีจิตรกรรมที่ศิลปากรนะ
แล้วพอเขาจบตรีก็มาขอไปเรียนที่ OHAP ของโอเรียนเต็ลเพิ่มอีก
สองปี เรื่องการทำขนมอบ กับอาหารนานาชาติ อากี้เห็นเขาชอบและ
ทุ่มเทมากๆ อากี้ส่งเสริมให้ได้เรียน เหมือนเขามาทางสายศิลปะ การ
ทำอาหารก็เหมือนศิลปะ จัดจาน จัดชุดอาหาร เขาทำได้ดีมาก...”

“อีกอย่างก็ลาปากอากับคนในบ้านด้วย รสมือแพรเขาดี และก็
คิดหาประยุกต์เมนูเก่ง อ้อ... เห็นรับวาดรูปอาหารประกอบเมนู หรือ

วาดรูปตกแต่งร้านตามคนสั่งทำนองนี้ด้วยนะ เรียนวาดรูปมาไม่เสียค่าเทอมเลยแหละ เขาเก็บเงินเก่ง อากับพ่อเขาให้เงินเดือนก็ไม่เห็นจะไปซื้อปิ้งที่ไหนเหมือนนายพรานเลย” คักดีเล่าด้วยรอยยิ้มอย่างภูมิใจ หลานสาวคนโต ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายที่มองเข้ามาในครอบครัวตนเอง รู้สึกต่อว่าที่เขาดูแลหลานสาวคนนี้เหมือนคนงานในบ้าน ด้วยลึกลงๆ ตนเองก็รักและห่วงใยแพรพรรณวาเช่นกัน

ชายหนุ่มฟังแล้วนึกถึงที่เธอจำเรียนจริงจังในด้านการทำอาหารและขนม เพราะเขาเองก็รับรู้จากพรรคพวกในวงสังคมอยู่ว่าการเรียนหลักสูตรเพิ่มเติมที่โอเรียนเต็ลเปิดสอนเป็นคอร์สระยะเวลาหนึ่งปีให้เลือก แพรพรรณวาลงเรียนถึงสองสาขา และอดทนในการเรียนการสอนที่ไม่ได้นั่งทั้งวัน เพื่อฝึกปฏิบัติในห้องครัวโรงแรมเช่นบุคคาการจริงๆ แสดงว่าหญิงสาวคนนี้จะรังบางน่าทะนุถนอม แต่ใจและร่างกายเธอแกร่งพร้อมสู้กับสิ่งที่ตั้งเป้าหมายไว้อย่างมาก ซึ่งทำให้เขายิ่งอยากรู้จักเธอมากขึ้น

“เห็นตัวเล็กๆ ไม่คิดว่าจะอดทนเรียนที่โอเรียนเต็ลได้” เขาเอ่ยขึ้นพร้อมพยักหน้ากับตนเอง ซึ่งผู้อาวุโสกว่าก็พยักหน้ารับ “ลูกหลานไฮโซที่เจอกันตามงานสังคมบางคนก็อยากไปเรียนให้ได้ไปประกาศนียบัตรไปเปิดร้าน แต่ก็สู้ไม่ไหวเพราะเห็นว่าที่นั่นไม่ให้นั่ง และสอนแบบให้ปฏิบัติจริง จนเลิกเรียนกันตั้งๆ เยอะเลยนะครับ ผมเห็นคุณแพรเธอตัวเล็กๆ แต่เรียนสองสาขานี้แสดงว่าเธอเอาเรื่องอยู่นะครับ”

“แพรมีความตั้งใจมากกว่าพรานเยอะ” คนเป็นตาของหลานๆ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “มีความเป็นพี่และรู้จักการจัดการดูแลคนอื่นพอๆ กับดูแลตัวเองได้ดี อาก็คงอยากให้เขาไปออกงานหรือไปไหนๆ นะ แต่เขาก็ชอบเป็นนางซนกันครัว หรือเพราะเขาเห็นว่าทำอะไรให้อากับทุกคนเรียบร้อยดีแล้วเขาสบายใจมั้ง ก็ปกติที่คนเราจะชอบอยู่ในที่ที่อยู่แล้วสบายใจ”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็นึกคลายใจเรื่องที่นึกกังวล แต่เพราะความเคยชินของทุกฝ่ายนี่เองที่ทำให้เธออยู่กันคร่ำ “คงเคยชินกันแหละครับถึงเป็นนางซินกันคร่ำของทุกคนในบ้าน”

“ก็คงจริง” คักดีรับคำแล้วส่ายหน้ายิ้มขึ้น “เออ... ลีลาวดีสี่ชมพูที่พ่อของพลส่งให้อาเมื่อเดือนก่อนมันออกดอกสวยเขียว เดินไปดูกันไหม”

“อ้อ... ได้สิครับ จะได้ถ่ายรูปส่งให้พ่อด้วย” ชายหนุ่มพยักหน้ารับคำด้วยรอยยิ้มในหน้า ก่อนจะลุกตามเจ้าบ้านที่เดินนำทางออกไปทางประตูด้านหลังของคฤหาสน์ ซึ่งทำให้เขาได้ยินเสียงพูดคุยและหัวเราะของคุณแพรกับสาว ๆ ในคร่ำจากด้านหลังแว่วมาบ้าง จนยกยิ้มคนเดียวได้

๖๖ พรพรรณวารู้สึกประหม่าอย่างที่ไม่เคยเป็นกับสายตาคมกริบของบุรุษร่างสูงใหญ่กว่าเธอมาก แถมรอยยิ้มกริ่มกริ่มของเขาก็ทำให้เธอจ๊กจีประหลาด จะพูดว่าเขาหล่อเหลาก็ดูเกินเลยไปเสียหน่อย เพราะเธอรู้สึกว่าใบหน้าคมเข้มมีไรหนวดเคราจางๆ ที่โกนเรียบร้อยดูจะน่ากลัวอยู่มาก เพราะดวงตาเขาดูถ้ำอยู่เนืองๆ หากบุคลิกท่าทางและการแต่งกายกับการวางตัวของเขาก็ทำให้เขาดูดีมีเสน่ห์อยู่ย่มาก ทว่าเธอไม่เข้าใจที่เขาจับเธอและแสดงออกเปิดเผยเช่นนั้นเลย

“หลบหน่อยได้ไหมคะ” คนตัวเล็กที่สายตาเธออยู่ระดับไหล่ปลาร้าของเธอเอ่ยเสียงแผ่ว หัวใจเธอเต้นไม่เป็นสำกับร่องแผนงอกของเธอที่พื้นสาบเลือดซึ่งปลดกระดุมลง ระหว่างที่ออกมาตัดใบเตยที่หลังบ้านแล้วเขามายื่นกอดดอกพิงสะโพกสอกับผนังทางเดินด้านหนึ่งจนปิดทางเดินกลับไปยังห้องคร่ำมองเธอเนืองๆ ด้วยรอยยิ้ม

“ผมว่าก็มีทางเดินไปได้แหละครับ” พลวัตณ์เอ่ยกวนๆ ด้วยรอยยิ้มมุมปาก พลังเล็กคิวเข้มขึ้นเล็กน้อยเมื่อหญิงสาวตัวดีสายตาดูขึ้น

มองค้อนเขาอย่างลึมตัว

“นิสัย...” เธอพึมพำเบาๆ ด้วยความหงุดหงิด เมื่อเขาหัวเราะในลำคอและขยับกายใหญ่โตยื่นหันหลังชิดผนังหลบทางให้ เธอจึงรีบก้าวเดินผ่านหน้าเขาไปทันควัน

“นิสัยดีใช่ไหมครับ” คนไต่ยีนเธอต่อว่าเดินตามพร้อมส่งเสียงถามอย่างยียวน

“แล้วแต่จะคิดเถอะค่ะ” เธอทำหน้ามุ่ยระหว่างเดินเร็วๆ โดยมีเขาเดินตามมา

“ว้าว... ดอกไม้สวยจังเลยนะครับ” เสียงหัวจากผู้ชายเียนส่งเสียงปลาบปลื้มใจทันทีเมื่อก้าวตามคนตัวเล็กสู่ห้องครัวกว้างขวาง และพบช่อดอกไม้ที่ตนเองสั่งให้ส่งมาปักอยู่ในแจกันแก้วที่มีน้ำหล่อเลี้ยงตั้งไว้บนโต๊ะกลาง จนแม่บ้านสามสาวสะดุ้งและหันมายกมือไหว้เขา ซึ่งเขาก็นไหว้เงี้ยบบๆ ด้วยรอยยิ้ม

“ดูเหมือนคุณแพรวจะชอบนะครับ ผมจะส่งให้ทุกวันเลยนะ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริงสดใส จนเธอส่งสายตาค้อนมาให้

“แล้วแต่เถอะค่ะ” เธอตอบคำเดิม และไม่เอากันไปมองเขาก็ก เพราะเธอเองก็ซัดเขินอยู่มาก ทำไมเธอต้องพบเจอคนหน้าเป็นมาตามจีบ หรือเขาอยากแกล้งเธอกลับที่ขึ้นรถเขาผิดเมื่อวันก่อนกันแน่

“พูดได้แต่คำนี้หรือครับ” เขาแสรังทำเสียงแผ่วและถอนหายใจระหว่างเดินไปยืนพิงสะพานมองดูคนก้มหน้าก้มตามัดใบเตยที่ล้างน้ำใส่ลงหม้อต้ม “จะทำอะไรหรือครับ คุณแพรว”

คนถูกเสียงหัวๆ เรียกชื่อจนลุกจนหลับตาปีคนเดียว พลังคลายออกและหันไปเงยหน้ามองคนถามที่ดูจะสนใจหม้อต้มของเธอ “จะทำวันใบเตยเป็นของหวานค่ะ”

“อ้อ... ต้องต้มใบเตยจริงๆ เลย” เขาถามด้วยตาโตที่ประหลาดใจ

“ก็ต้องต้มสิคะ จะได้หอมใบเตย” เธอพยักหน้าแล้วตอบนิ่งๆ

ระหว่างมองเขาที่ก็พยักหน้ารับ “คุณไปคุยกับคุณตาดีกว่าดิเถอะคะ”

“คุณอาคุยโทรศัพท์กับเพื่อนอยู่ ผมไม่ยากรบกวน” เขาตอบ
ยิ้มๆ พลังยื่นมือมองเธอต่อ

หญิงสาวผ่นลมหายใจเบาๆ “เลยย้ายที่มารบกวนในครัวแทน
หรือคะ”

“อ้าว...” เขาอุทานออกมาแล้วยื่นตัวตรงมองเธออย่างแสรังทำ
หน้าสลด “ไม่รับแขกเลย”

“ในครัวไม่ใช่ที่รับแขกนี่คะ” เธอบอกแล้วมองเขาหนึ่งๆ จนเห็นเขา
ยิ้มมุมปาก

“ฉันไม่เป็นแขกก็ได้ อยากรับพัสดุ...”

“หือ...” คนฟังขมวดคิ้วหันมองคนพูดทันที ก่อนจะกลอกดวงตา
ไปมาที่สองสาวรับมุกของเขาทัน

“อยากเป็นแฟน...” แก้มยู่กับนวลส่องประสานเสียงรับมุกของ
ชายหนุ่ม เขาหันมามองนิ้วโป้งให้ทั้งสองข้างและยิ้มให้อย่างชอบใจ

“อ้าว...พล” เสียงของยาคินีที่เดินมาพร้อมถุงผ้าใบหนึ่ง ทำให้
ทุกคนรีบสงบนิ่งและสำรวจกันถ้วน

“สวัสดิ์ครับพี่ดิ” คนมาเยือนขยับกายยื่นอย่างสำรวจ ก่อน
ยกมือไหว้อีกฝ่ายที่อาวุโสกว่า พลังมองดูแต่งอ่อนที่นำกล่องอาหารเสริม
ออกจากถุงผ้า

“มาถึงในครัวเขี้ยวนะพล” เอ่ยพลังมองดูชายหนุ่มที่มาเยือนและ
เลยไปมองหลานสาวที่ทำหน้าตาอยู่มาให้จนหล่อนนึกขึ้น “ตัวเราก็น่าใหญ่
นะพล เกะกะยายแพรเขาหรือเปล่า”

“กะกะคะ” คนได้ที่รีบตอบทันควันกับประโยคปลายเปิดของ
ยาคินี จนชายหนุ่มอ้าปากค้างก่อนเอ่ยคำ “แพรก็บอกให้คุณเขาออกไป
คุยกับคุณตาดีกว่าดิ ก็ไม่ออกไป หน้าคิพาแขกออกไปนั่งเล่นดีกว่าคะ”

ยาคินีหัวเราะขันที่แพรพรรณวารีบบอกอย่างรวดเร็ว ระหว่างผู้มาเยือนทำหน้ามุ่มมองหญิงสาวกับหล่อนสลับกันไปมา แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่สนใจใดๆ เพราะมัวแต่ยุ่งกับการทำอาหารหน้าเตา

“ออกไปคุยเรื่องกอล์ฟกับคุณพัฒนาใหม่พล ปล่อยให้แพรเขาทำอาหารก่อนก็ได้” พูดแล้วก็หันไปยิ้มกับสาวๆ สามวัยที่ยิ้มกริ่มในหน้ามองชายหนุ่มไม่ต่างจากหล่อน “มีเวลาอีกอีกเยอะนะ”

“น้ำคิ...” คนกลางตกใจทันทีที่เหมือนทุกคนจะเปิดทางให้เขามาจับเธอทั้งหมด

“อือ...ก็จริงฮะ” เขายิ้มให้คนไวยววยที่ตัวตวยตามองค้อนเขาทันที ก่อนจะเดินตามเจ้าบ้านออกไปจากห้องครัวด้วยอารมณ์ผ่อนคลายที่สุด เพราะเขาได้รับการต้อนรับจากสมาชิกในบ้านอย่างมาก แถมหญิงสาวที่เขาต้องตาต้องใจก็มีการวางตัวที่ดี ไม่ได้เล่นง่าย ๆ อย่างที่เขาเคยเจอมา

“ทำไม่ทุกคนต้องเข้าข้างเขาด้วย!” หญิงสาวส่งเสียงขัดใจ พลังเหลี่ยมมองสมาชิกในครัวที่หัวเราะคิกคักกัน

“ก็เขาหล่อ เท่ ดูดี แถมสูงเหมือนนายแบบด้วยนะคะคุณแพร พี่เชียร์สุดๆ” นวลผ่องเอ่ยก่อนหันไปตีมือกับแก้มยู่อยู่ที่พยักหน้าหงิกๆ รับ

“ป้าก็ว่าเขาดีมากนะคะที่เข้ามาหาผู้ใหญ่ให้รับรู้ แถมส่งดอกไม้มาให้คุณแพรก็แบบเปิดตัวเลยว่าจะจีบ” แต่งอ่อนแอด้วยรอยยิ้มเอ็นดู คนแก้มแดงกว่าปกติ “กลายเป็นคุณแพรจะมีแฟนก่อนคุณพรวนนะคะเนี่ย”

“ป้าแต่งก็เป็นกับเขาไปด้วย” เธอว่าคนอาวุโสที่สุดในครัวจนหล่อนหัวเราะร่วมกับอีกสองสาว “แพรไม่ได้รู้จักเขาลักหน้อย แคंबังเอิญเจอตอนวันไปห้างเมื่อวันพุธกับพรวนเอง”

“หือ...” สามสาวสามวัยอุทานงุนงง ก่อนจะนั่งฟังคำบอกเล่า เรื่องที่แพรวพรรณารูสึกอับอายอย่างมากที่ขึ้นรถยนต์ผิดคันเพราะไม่ได้ มองเลขทะเบียน แต่พวกหล่อนลงความเห็นกันว่าเป็นชะตาลิขิตที่ทำให้ สองคนได้เจอกัน

“ความประทับใจแรกพบแน่ๆ คุณพลเขาถึงหลงเสน่ห์ให้คุณแพรว ไงคะ” แก้มยิ้มบอกด้วยรอยยิ้มกว้างขวาง

“ชะตารักของคุณแพรวแน่ๆ” นวลผ่องเสริม

“เฮ้อ...เซียร์กันจัง” คนกลางอย่างแพรวพรรณาส่งเสียงกลั้วซัน ก่อนจะสายหน้ายิ้มๆ กับทั้งสามคนสนิท และหันไปทำหน้าที่ของ แต่ละคนต่อ เพื่อเตรียมอาหารมื้อเย็นให้เสร็จสมบูรณ์

หีองนั่งเล่นประจำครอบครัวดูจะมีของว่างตามมุมห้องต่างๆ มากกว่าห้องนั่งเล่นเล็กที่ไว้รับรองแขกคนสนิท พลวัฒน์ยกมือไหว้ พัฒนา และรับไหว้พราวพรรณารายที่นั่งดูโทรทัศน์กันอยู่เงียบๆ พลัง หรุดันงบนโซฟาตัวเดียวตามการเชื้อเชิญจากเจ้าของบ้าน ก่อนสบตา หญิงสาวที่อ่อนอาวุโสกว่าเพราะเธอจ้องนิ่งๆ

“จิบพี่แพรวแล้วจะหลอกฟันพี่แพรวไม่ได้แน่คะคุณน้ำพล”

“ยายพราว!”

บิดามารดาส่งเสียงเรียกบุตรสาวอย่างตกใจ ส่วนคนถูกเรียกขาน ยกไหล่แล้วจ้องตาคนหน้าหนึ่งที่ลอบยิ้มมุมปากต่ออย่างไม่ละสายตา ไปไหน แม้เขาจะดูมาดดูอยู่มากก็ตาม

“พราวพูดจริงๆ อะ ก็อยู่ๆ มาจิบพี่แพรว แล้วก็ไปเกาะแกะ ตามติดด้วย” เธอว่าแล้วทำปากยื่น “พี่แพรวยังไม่ค่อยหั่นใครเขาด้วย พราวต้องคอยช่วยสกรีนหนุ่มๆ ลีคะ”

“หวงพี่สาวมากเลยนะฮะ ลูกสาวพีติเหี้ย” เขาเสียงไปพูดกับ คนเป็นแม่แทน

“ติดพี่ตั้งแต่เกิดแล้วคนนี่” ยาคินีหัวเราะเบาๆ พลังมอง
คนหน้าม้าย

“พี่สาวดูว่าพ่อแม่อีกนะ ถ้าพลจิบยายแพรติดน่าจะเหมือนได้แม่
อีกคน” พัฒนาเข้าหยอกชายหนุ่มและเลยไปถึงบุตรสาวคนโต

“เมื่อก็เขาก็เอ็ดผมอยู่” เขาว่ากลัวชั้นพร้อมพยักหน้าเข้าใจ
จนทำให้คนฟังหัวเราะตามไม่เว้นแม้แต่หญิงสาว “พຽຽນີ້ທີ່เดอะพິ้นไนต์
มีปาร์ตี้ฉลองเรียนจบที่ห้องวีไอพีสอง ไซ้เพื่อนหนูพราวหรือเปล่า”

“ไซ้คะ พราวก็ไปแหละ” ตอบแล้วเธอก็มองเขาที่พยักหน้ารับ
“พี่แพรไม่ไปหรอกนะคะ”

“ก็คิดว่าคงไม่ไปหรอกซะ เพื่อนคนละกลุ่มคนละรุ่น แค่จะให้
เด็กเขาจัดเครื่องดื่มกับอาหารว่างไปเสริมให้น้องสาวของว่าที่แฟนหน่อย”
เจ้าของผับเดอะพິ้นไนต์บอกกล่าวด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ จนอีกฝ่าย
เบิกตาโตมองเขา

“ແ່ມ...ติดสินบนพราวเธอ” เธอหัวเราะคิกคักแล้วยักไหล่
เล็กน้อย “ต้องดูความสม่าเสมอก่อนนะคะ”

“เรานี้ก็เห็นแก่กินจริงๆ” บิดาส่ายหน้าระหว่างบ่นด้วยรอยยิ้มชั้น
ซึ่งผู้มาเยือนก็ยิ้มตาม

“ที่ผับมีบัญชีอะไรใหม่พล พี่ว่าเธอต้องคุยกับแพรด้วยนะ”
คนห้วงบุตรสาวคนโตของสามี ที่เปรียบเป็นเหมือนหลานของตนเอง
เอ่ยอย่างจริงจัง

“ผมไม่ได้มีอบายมุขหรือยาเสพติดอยู่แล้วนะชะพี่คิ” พลวัฒน์
มองออกว่าผู้ใหญ่ห้วงและกังวลสิ่งใดจึงบอกตามตรง “คนเข้าผับ
ผมก็ตรวจละเอียด และต้องมีบัตรสมาชิกหรือไปกับสมาชิกด้วย”

“ถึงว่าเวลาไปตีกอล์ฟคนชอบคุยว่าลูกหลานไปที่ผับคุณพล
กันหมดเพราะปลดอดภัย” พัฒนาว่าขึ้นยิ้มๆ

“ผมนำเข้าไวน์ด้วยมังษะพี่พัฒนา หลายคนก็ชอบไปนั่งโซน

จิบไวน์ฟังเพลงแจ๊ส ส่วนวัยรุ่นแบบหนูพราวหรือคนวัยทำงานน้อย
ก็ไปโซนแดนซ์ๆ ดึ่มกินและเต้นๆ กัน” เขาบอกเล่าลักษณะสถานบันเทิง
กึ่งผับบาร์ของตนเอง

“ที่นั่นอาคารใหญ่โต ทางหนีไฟอะไรชัดเจนค่ะ พราวคอนเฟิร์ม”
หญิงสาวผู้ไปสังสรรค์กับเพื่อนบ่อย และเป็นสมาชิกที่เดอะพันไนต์กัน
ทั้งกลุ่มที่สนิทสนมกันแอบบอกด้วยรอยยิ้ม พร้อมยกนิ้วโป้งชื่นชม

“อีกอย่างผมก็ไม่กล้าทำอะไรผิดกฎหมายให้เสียถึงพ่อหรือกะ
เราก็ทำธุรกิจหลากหลายเพื่อจะได้เงินและกำไรตามสิ่งที่เราลงทุน
กับความชอบนี่แหละ โชคดีหน่อยตรงบูยาตายายจนถึงพ่อแม่เขา
มีรากฐานมั่นคงไว้ให้” เขาบอกด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง และทำให้คนฟัง
พยักหน้ารับรู้กันอย่างเข้าใจมากขึ้น ก่อนเขาจะนั่งสนทนาเรื่อยเปื่อย
กับทั้งสามคนพ่อแม่ลูก เพื่อรอเวลาอาหารเย็นอีกครู่ใหญ่

๖๖พรพรรณวัยกึ่งระหว่างที่มีพลวัฒน์คอยตักอาหารมาใส่จาน
ข้าวของตนเอง ด้วยการเปิดโอกาสจากทุกคนในบ้านให้ชายหนุ่มมานั่ง
บนเก้าอี้ข้างๆ เธอแทนพรพรรณรายที่ขยับไปนั่งด้านเดียวกับบิดา
มารดาของเจ้าตัว แถมประมุขของบ้านนี้ก็ดูจะชอบใจเขาอยู่มาก

“คุณรสมีดีอย่างคุณอาบอกจริงๆ ไม่แปลกใจที่หลายปีมานี้
คุณอากับพวกพี่ตี พี่พัฒนาไม่ไปออกงาน เพราะมีอาหารอร่อยๆ จาก
คุณแพร์ที่บ้านนี่เอง ต่อไปผมคงจะขอหน้าหนาแวงมาฝากห้องด้วย
บ่อยๆ นะครับ” เสียงหัวจากคนคิดเข้าหาหญิงสาวเอ่ยอย่างจริงจัง
พร้อมยิ้มกริ่มชอบใจที่คนอื่นๆ พยักหน้ารับกันทั่ว แต่คนข้างกายเขา
กะพริบตาปริบๆ หนึ่งไป

“หน้าหนาอะไรกันเล่าพล มาได้เลย อากี้เหงาๆ อยู่บ้าน เกษียณ
แล้วแถมเสียหนี้ตายไปก่อนอีก พ่อเราเขาถึงส่งต้นไม้ใบหญ้ามาให้ดูแล
แก้เซ็งบ่อยๆ ด้วย นี่ก็ทำให้ลูกชายมาชมดอกผลแทนแล้วไปเล่าให้

ตาพงศกรเขาฟังแล้วกัน” คักดีเอ่ยอย่างอารมณ์ดี แต่ก็มีความคิดถึงภรรยาที่เสียชีวิตไปก่อน หากเขาก็ปลงได้ด้วยมีลูกหลานดูแล พลังมอกลานสาวคนโตที่นั่งรับประทานอาหารเงียบๆ และมีชายหนุ่มมมาดแต่คอยเอาใจใส่ด้วยรอยยิ้มชอบใจ “พาตาเพชรเวะมาเล่นด้วยก็ได้นะ”

พลว้ฉนั้นไปทันที่กับชื่อของบุตรชาย “ครับ เพชรคงจะติดคุณแพรเหมือนหนูพรราวหรือเปล่าไม่รู้ละ เห็นว่าคุณเลี้ยงเด็กเก่ง”

“แต่ก็ไม่ได้รักเด็กทุกคนหรอกนะคะ” เธอเอ่ยขึ้นแล้วถอนหายใจเบาๆ ยามนี้ก็ถึงเด็กเอาแต่ใจมากๆ จนบางที่เธอยังรำคาญยามไปเจอที่ใดก็มักเดินหนี

“เพชรคือลูกคุณน้ำที่เคยมีชานะหรือ” พรราวพรรณรายถามอย่างไม่มั่นใจ แต่เธอก็สงสัยมากจนตัดสินใจถามไถ่ดู

“ใช่ ตอนนี้จะแก้ชวบแล้ว” เขาตอบตามตรง มองดูคนถามที่พยักหน้ารับเงียบๆ และมองคนข้างกายที่เหลือบสายตามามองเขาชัดเจน จนเขายกยิ้มมุมปากได้ที่เธอก็สนใจ “เดี๋ยวมพาเวะมาทำความรู้จักคุณแพรนะครับ”

“ตามสะดวกเถอะคะ” เธอตอบเรียบๆ จนคนฟังอื่นๆ แม้มีริมฝีปากกลั่นขำกันทั่วหน้า แต่เธอก็ทำไม่ใส่ใจและรับประทานอาหารต่อร่วมกับทุกคน และเขาก็ยังเอาใจใส่เธอเกินเหตุจนเธอแทบจะอิมกับข้าวทีเดียว

ดวงตากลมโตสินีลลอบมองชายหนุ่มที่อาวโสกว่าเธออยู่หลายปีเป็นระยะ เขาดูเท่ มีมารยาท การแต่งกายหรือกลิ่นน้ำหอมจางๆ ทำให้รับรู้ว่าเป็นคนเจ้าสำอาง แต่ไม่ได้ทำให้เขาดูน่ารำคาญนัก เพราะการแสดงออกและบุคลิกที่พอดี มีกาลเทศะทำให้เขาดูลงตัวมีเสน่ห์ แถมการรูกิจเธออย่างตรงไปตรงมาก็ทำให้เธอข้องใจที่เขาเข้ามาหากก็ยังไม่กล้าจะเอ่ยถามออกไป คงต้องใช้เวลาและรอดูว่าเขาจะสม่าเสมอหรือไม่อีกสักพัก

ความจริงเธอก็กลัวจะมีชีวิตแบบมารดาที่มองความรักสวยงาม
จนตั้งท้องเธอกับผู้เป็นบิดา โดยไม่มีสิ่งการันตีว่าชีวิตคู่จะสวยงาม
ราบรื่นตลอดไป อีกอย่างเขาน่าจะเข้าใจเพราะตนเองก็มีบุตรชาย
นอกสมรสจนมีข่าวโด่งดังเมื่อหลายปีก่อนที่เลื่อนรางไปแล้ว แต่เมื่อครู
ก็ถูกชุดขึ้นมาให้เธอรลึถึงได้ และเขาก็ดูจะสะดุดไปเล็กน้อยเช่นกัน
เธอคงต้องใจแข็งไม่ให้ใจเขาง่ายเกินไป

3

Wลว์ฉน์เอนหลังเหยียดขาพาดไปบนโต๊ะกลางของชุดโซฟา ที่ตนเองนั่งอยู่ด้วยใบหน้าเคร่งขรึม โทรทัศน์ที่เปิดเพียงทำให้ห้อง ไม่เงียบเท่านั้น เพราะเขาไม่ได้สนใจเนื้อหาใดๆ ของข่าวสารรอบโลก เลย ก่อนจะเหลือบสายตามองไปที่กรอบประตูหลังมีเสียงเคาะและ เปิดออก

“ว่าไง เพชร” ชายหนุ่มทักทายบุตรชายที่เดินทำหน้าที่เสิร์ฟคอดก กอดสมุดเล่มบางๆ ในอ้อมแขนมาหาเขา เขาขยับตัวและยกขาลงนั่ง ให้ดี

“อาจารย์บอกให้ส่งให้ผู้ปกครอง หนูเอาให้คุณปู่แล้ว แต่คุณปู่ บอกว่าให้พ่ออ่านด้วย” เด็กชายวัยเก้าขวบพูดจาชัดเจน รูปร่างสูงเพรียว สมส่วน ผิวเข้มเหมือนบิดา คำโคจรหนักก็คมสันไม่ต่างกันนัก

“แล้วทำไมต้องทำหน้าที่เหมือนไม่ยอมให้พ่ออ่านสมุดพก” ถามแล้วเขาก็ส่ายหน้ายิ้มๆ พลังเอื้อมมือไปหยิบสมุดพกมาเปิดหน้าที่ มีเทปเพลงมาร์กเกอร์ติดไว้ให้เปิดง่ายๆ “อ้อ...โดนหักคະแนน

ความประหลาด”

“แค่เรียกเพื่อนว่าไอ้บ้าเอง แต่อาจจะใส่อารมณ์ไปหน่อย ไม่รู้ อาจารย์เขาได้ยินเป็นคำอื่นเปล่า แต่มันกวนประสาทหนูก่อนอะ” บอกแล้วก็ทำหน้ามึนและนั่งขัดสมาธิบนโซฟาตัวเดียวกับบิดา

“อะ...แล้วเพื่อนเรียกกันว่าอะไร” เขาถามกลับด้วยรอยยิ้มขบขัน

“ไอ้เวรดิพ่อ” ตอบแล้วก็ส่ายหน้าทำจีปาก สีหน้าสีตาจริงจัง ยามบอกเล่าถึงเรื่องราวในชั้นเรียนกับอาจารย์ประจำชั้น “ก็ผู้ชายแมนๆ คุยกัน อาจารย์จันทร์ฉายชอบอ่อนไหว”

“แกก็ขำนะอะ ไอ้พล” เสียงทุ้มจากบุรุษสูงวัยดังมาพร้อมร่างสูง ที่อวบอิมเล็กน้อยตามวัย

“อ๊าพ่อ...มันก็เรื่องปกติแบบไอ้เพชรมันบอก หนูก็พูดๆ มึงๆ ไอ้เวร ไอ้บ้า ไอ้บอกับเพื่อนเหมือนกันแหละ พ่อเองก็พูดเหอะ ทำมาอ่อนไหว” ชายหนุ่มย้อนบิดาไปบ้าง ก่อนสบตานุตรชายตัวน้อย ที่พยักหน้าเห็นด้วยจริงจัง ซึ่งเขาก็พยักหน้าด้วยกันกับแก

“เดี๋ยวแม่แกกลับมาฉันจะให้อบรมมารยาทเพิ่มเติมเสียหน่อย ทั้งลูกทั้งหลานเลย” ว่าพาลงทรุดกายนั่งบนโซฟาตัวเดียวใกล้ๆ สองหนุ่ม สองวัยมองค้อนกันทันที “ได้ข่าวแกไปจีบลูกสาวคนโตตาพัฒนา”

“อือ...ใครบอกพ่อ คุณอาศักดิ์ หรือไอ้ซ่าง” คนไปจีบยอมรับ ตามตรง แต่ก็อดสงสัยไม่ได้

“ทั้งสองคนแหละ” บอกแล้วเขาก็ขมวดคิ้วหรือตามองบุตรชาย “คนนี่คือมันใจจริงๆ จังๆ หรือจะเล่นๆ อิก อย่าลืมว่าไอ้เพชรโตแล้วนะ”

“ไม่เอาแบบแสดงเก่ง แล้วก็ห้วงสวายนะพ่อ หนูรำคาญ” เด็กชาย ว่าแล้วเบะปากคว่ำอย่างนี้ถึงสาวๆ ของบิดาที่เคยเจอ

“เออ...คนนี่โคตรดี แม่บ้านแม่เรือน ทำอาหารกับขนมโคตรอร่อย พ่อเย็นยัน” เขาหันไปบอกบุตรชายด้วยสีหน้าจริงจังและยกนิ้วชี้ขึ้นมา อย่างการันตี ก่อนหันไปมองบิดาที่ทำเสียงในลำคอ “หนูถูกใจคุณแพร

เขามาก พ่อก็ลองแวะๆ ไปเยี่ยมคุณอาศักดิ์สิ จะได้เจอตัว”

“แล้วแกไปเจอเขาที่ไหน” ถามแล้วเขาก็นึกขึ้นได้ “วันที่พ่อฝาก
รังนกจากจีนไปให้อะนะ”

“ใช่แล้ว หนูเจอเขาที่ห้างก่อน เขายืนรอน้องสาวแต่ขึ้นรถผิด
แล้วทำทางอายๆ ดูน่ารักมาก หนูก็เลยขับรถตาม พอขับไปเรื่อยๆ
ก็เห็นไปทางเดียวกับบ้านคุณอาศักดิ์ หนูก็เลยให้ไอ้ช่างมันคันทะเบียนรถ”
เล่าแล้วก็ยกไหล่ระหว่างบิดากับบุตรชายส่งเสียงในลำคอและพยักหน้า
เข้าใจ “นี่จริงจังเห็นมะ พ่ออย่ามาหาว่าหนูไม่จริงจัง”

“เออๆ ให้มันจริงจังได้แล้ว จะสืบลีบขบอยู่แล้ว” บอกแล้ว
คนเป็นบิดาก็ส่ายหน้าหัวเราะขัน “แกขนาดนี้แทนตัวเองว่าหนู พ่อว่า
เขาต้องแอบขำแน่ๆ”

“อ้าว...คุณปู่ก็แทนตัวเองว่าหนูกับคุณทวด ตอนท่านยังไม่เสีย”
เจ้าตัวแสบเอ่ยขึ้นก่อนจะหันไปหาบิดา “เราก็พูดตามบุญพาวรีไม่ใช่หรือ
พ่อ”

“ใช่ เราก็ทำตัวน่ารักแบบพ่อ...” ชายหนุ่มยิ้มกับบุตรชาย ก่อนจะ
ลงท้ายด้วยความกวนประสาทกลับไปบ้าง

“ไอ้เวร!”

“เนี่ย...คำเบสิกมากเลย ท่านเลขาธิการพรรคอย่างท่านพงศกร
ยังพูด” ชายหนุ่มเฝ้าบิดากลับหน้าตาย ก่อนหันไปพยักหน้ากับเด็กชาย
เพชร ผู้เป็นบุตรของตน “เดี๋ยวพ่อเขียนกลับไปเองว่าทำไมอาจารย์
ต้องอ่อนไหวด้วยครับ ผู้ชายแมนๆ เขาก็พูดจากับเพื่อนกันแบบนี้
โอเคไหมไอ้เพชร”

“โอเคสุดๆ เลยพ่อ” ว่าแล้วเด็กชายก็ปรบมือและยกนิ้วโป้งให้บิดา
คนเป็นปู่ส่ายหน้ายิ้มๆ

6 ๖ ชั่วโมง แพรพรรณวาจะเตรียมอาหารมื้อเช้า และเตรียม

ทำอาหารมื้อกลางวันมากขึ้นเช่นปกติ เพราะจะเดินทางกลับไปนอนค้างที่บ้านเรือนไม้สี่ชมพูของทางมารดาเป็นกิจวัตรในช่วงสุดสัปดาห์ ซึ่งยามเป็นเด็กจะได้รับการดูแลจากสมนึกขับรถยนต์ไปรับไปส่งเสมอจนเธอเติบโตเรียนขับรถและสอบใบขับขี่ได้เรียบร้อย ก็ได้รับของขวัญเป็นรถยนต์คันหรูจากบิดาและภรรยาของท่าน เพื่อไว้ให้เธอได้ใช้สอยและเดินทางสะดวก นับว่าสิ่งที่เธอกับมารดาตัดสินใจเมื่อตอนเธอเจ็ดขวบก็เป็นสิ่งดีที่ทำให้เธอมีโอกาสร่ำเรียนสูงๆ และในสาขาที่ชื่นชอบพร้อมทั้งมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นมากจากทุกคนรอบด้านที่เกื้อกูลกัน โดยเฉพาะศักดิ์ที่ส่งช่างไปซ่อมแซมบ้านให้ครอบครัวของมารดาเธออย่างดี ทำให้บ้านไม่แข็งแรงและไม่ทรุดโทรมลงไปตามกาลเวลามากนัก

“ถ้าคุณพลเขามาหาอีกล่ะคะ” แต่งอ่อนแอ่ยถามยิ้มๆ

“ก็ไม่เจอไงคะ” เธอตอบแล้วยิ้มแป้นไปหา

“คุณแพรก็...” หล่อนได้แต่ขั่นเบาๆ

“พี่ว่าเขาส่งดอกไม้มาแหละคะ เห็นคุณพรว่าคืนนี้มีปาร์ตี้ที่ผ้าของคุณพลเขา” แก้มยุ้ยบอกเล่าถึงเรื่องที่คุณหนูที่เธอดูแลพิเศษบอกมา

“อ้อ... ถ้าเขาส่งดอกไม้มาป่าปักแจกันไว้ให้คะ เดี่ยวถ่ายรูปส่งให้ชมก่อนด้วย” คนแก่กว่าบอกด้วยรอยยิ้ม และสองสาวพยักหน้ารับเห็นด้วย “ขับรถดีๆ นะคะ”

“ป่าแดงก็ต้องกังวลเรื่องเขาหรอกคะ แพรว่าเขาก็หยอดไปแบบนั้น” เธอบอกยิ้มๆ หันไปหยิบปืนโตขนาดใหญ่เจ็ดชั้นเจ็ดสีใส่ถุงผ้าให้เรียบร้อย มีนวลผ่องคอยช่วยหิ้วไปให้ “แล้วเจอกันวันจันทร์นะคะ”

“คะ” แต่งอ่อนกับแก้มยุ้ยรับคำ พร้อมโบกมือให้คุณหนูอีกคนของบ้านด้วยรอยยิ้มตามปกติ ระวังมองนวลผ่องหิ้วถุงผ้าใส่ปืนโตอาหารเมนูพิเศษที่แพรพรรณวาจะปรุงไปเสิร์ฟที่ร้านขายอาหารของที่บ้านมารดาทุกวันศุกร์จากที่นี่

“พื๋นวลอย่านอนดึกกะ” หญิงสาวเอ่ยยิ้มๆ อีกฝ่ายหัวเราะออกมา
“อะ ขับรถดีๆ นะคะคุณแพรว” เจ้าตัวรับคำแล้วโบกมือให้คุณหนู
ของตนขับรถบรอนซ์เงางามคันหรือออกไป

6 รือนไม้ครึ่งปูนทาสีชมพูพาสเทล มีเนื้อที่ใช้สอยด้านหน้าบ้าน
เป็นสนามหญ้ากว้างขวาง และลานคอนกรีตที่เทเป็นทางรถวิ่งจาก
ประตูรั้วแบบเลื่อนเปิด เพื่อขับรถเข้าไปจอดใต้หลังคาโรงรถข้าง
ตัวบ้านได้ ซึ่งสนามส่วนหน้าได้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่หลากหลายพันธุ์
และขนาด จนเย็นสดชื่นยามลมพัด และใช้ต้นไม้ทรงทรงแปลกเป็น
แนวรั้วกันบดบังสายตาดูบ้านพักอาศัยกับส่วนที่ใช้ขายอาหาร
อย่างลงตัวไม่ให้อยู่เกี่ยวกัน แพรวพรรณวาจอดรถยนต์คันหรูแบรนด์
ยุโรปข้างหน้ารถญี่ปุ่นคันเก่าแก่ของตาที่สภาพยังสวยงามด้วยการดูแล
รักษาอย่างดีของท่าน ข้างกันก็มีรถกระบะสีประตูลูกกลางเก่ากลางใหม่
สำหรับขับไปชนของมาเข้าร้าน กับมอเตอร์ไซค์สีหวานที่มีไว้ขี่ไป
จ่ายตลาดง่าย ๆ ได้คล่องตัว

หญิงสาวเข้าบ้านเก็บกระเป๋าและเตรียมตัวออกไปช่วยที่หน้าร้าน
ซึ่งเป็นบ้านน็อคดาวน์ชั้นเดียวขนาดสองห้องนอน หนึ่งห้องสุขา ที่บุพการี
เลือกแบบไม่ต้องกันผนังห้องต่างๆ ตามแบบ เพื่อให้กันห้องครัวสำหรับ
ปรุงอาหารเมนูตามสั่งที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละวัน มีเคาน์เตอร์บาร์ยาว
วางตู้กระจกใส่ถาดกับข้าววันละห้าถึงหกเมนูให้ลูกค้าได้เลือกสั่งรวดเร็ว
อีกมุมบนเคาน์เตอร์บาร์มีเมนูเครื่องดื่มชงสดให้เสริมด้วย พื้นที่ใช้สอย
จึงมากกว่าการกันห้องนอนตามต้นฉบับ

เฉลี่ยของร้านมีชุดโต๊ะนั่งรับประทานอาหารได้สี่ชุด ภายในร้าน
ติดเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย มีโต๊ะเก้าอี้แบบสีที่น่องอยู่ทำชุด มีโต๊ะ
กับเก้าอี้บาร์แบบนั่งคนเดียวหรือกับเพื่อนมองออกไปด้านนอกผ่าน
หน้าต่างกระจกได้ และบริเวณสนามก็มีที่นั่งอีกพอสมควร นับว่า

กิจการ ‘ร้านข้าวแกงไฮโซ’ ที่ลูกค้าเรียกขานติดปากจากพื้นฐานนิสัยน่ารักมีมารยาท พร้อมฐานะที่ไม่ได้ย่ำแย่และที่ทางกว้างขวางของบ้านหลังงามสีชมพู จนนำมาตั้งชื่อร้านของทางมารดาเธอก็ไปได้ดีมาเนิ่นนาน แม้จะไม่ได้เป็นร้านหรูหราราคาแพง แต่ก็ทำให้มีรายได้จนเจือครอบครัวยุมาเสมอ

“หนูแพรวมาแล้ว เมฆุพิเศษอะไรจะวันนี้”

หญิงสาวยิ้มสดใสรับคำทักทายจากลูกค้าขาประจำที่จำหน้าจำตากันได้ ซึ่งก็เป็นคนวัยเกษียณที่จะมาฝากท้องกับร้านอาหารของมารดาเธอตั้งแต่ช่วงสายที่เปิดร้านแทบทุกวัน และเธอก็ยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อม ยกถุงผ้าไปส่งให้มารดาที่หลังเคาน์เตอร์ คำทักทายทำให้ลูกค้าที่กำลังเลือกเมนูและยังไม่ได้ตัดสินใจรอฟังกันหลายคน

“วันนี้ทำแกงกะหรี่หมูชาบูมาค่ะ เป็นแกงกะหรี่แบบญี่ปุ่นนะคะ ไม่รู้จะชอบกันไหม” แพรวพรรณวาทตอบด้วยรอยยิ้ม ระหว่างหยิบผ้ากันเปื้อนสีหวานมาสวม เพื่อจะช่วยทำหน้าที่อีกคน “เดี๋ยวแพรวใส่หม้ออุ่นสักครู่ นะคะ ราคาชุดละเจ็ดสิบบาทนะคะคุณป้า”

“โอเคเลย ป้าสั่งหนึ่งจานกินที่ร้านเลยจ้ะ” บอกแล้วหล่อนก็ยิ้มเป็น

“นั่งรอสักครู่ นะคะ” คนทำอาหารใส่ปิ่นโตเถาใหญ่มาบอกด้วยรอยยิ้ม และหันไปช่วยมารดาในครัวที่กำลังนำแกงกะหรี่เทลงหม้อหุงข้าวขนาดกลางเตรียมยกออกตั้งอุ่นที่ด้านหลังเคาน์เตอร์

“แม่ทำได้ลูก แพรวเขียนป้ายบอกลูกค้าเลย” ญาติบอกบุตรสาวคนเดียวด้วยรอยยิ้ม

หญิงสาวมองดูมารดายกปิ่นโตแต่ละชั้นเหลืองหม้อก็นึกได้

“จริงๆ แพรวน่าจะตักใส่ถุงใบใหญ่มาที่เดี๋ยวเนอะ ในใจคิดแต่ว่าลดโลกร้อน แต่ก็เปลืองน้ำเวลาล้างปิ่นโตหลายๆ ชั้นอยู่ดี”

“อือเนอะ...” หล่อนคิดตามคำบุตรสาวแล้วก็รับคำยิ้มๆ มองดู

อีกฝ่ายพยักหน้าก่อนเดินออกไปหยิบปากกาเมจิกเขียนบอร์ดตั้ง
เคาน์เตอร์บอกเมนูพิเศษประจำวันศุกร์ แกมวาดภาพประกอบน่ารัก
ตามความถนัดของตนด้วย “แพรวเป็นนักรีวิวอาหารของแม่จริงๆ แหละ”

แพรวพรรณนาต้อนรับลูกค้ากับผู้เป็นยายที่ด้านหน้าเคาน์เตอร์
มีหลายคนรอรับเมนูพิเศษประจำวัน ส่วนผู้เป็นตาก็รับเมนูเครื่องดื่ม
และทำด้วยความชำนาญอยู่ในส่วนของเคาน์เตอร์บาร์น้ำ ซึ่งเธอ
ก็รับรายการอาหารพลาถหันมาตักกับข้าวใส่จานอย่างคล่องแคล่ว
เพราะช่วยค้าขายมาตั้งแต่เด็ก พอหม้อหุงข้าวที่อุ่นแกงกะหรี่เริ่มเดือด
เธอก็ตักลงบนจานข้างๆ ข้าวสวยหอมมะลิที่ใช้ถ้วยลายดอกไม้ตัดทวงไว้
อย่างดี โดยหญิงสาวช่วยขายจนเลยเวลาเที่ยงวัน เพราะลูกค้าเดินทาง
มาเรื่อยๆ ไม่ได้พักมากมายเท่าไรตั้งแต่เธอมาถึงร้านในช่วงสาย
จนเกือบบ่ายสองโมงลูกค้าก็เลยซาเช่นปกติ เธอจึงมีเวลานั่งพักและ
พูดคุยกับบุพการีได้บ้าง หลังเก็บจานซามล้างกันเรียบร้อยแล้ว

พ ล้วนจ้อจ้อรถที่ริมกำแพงรั้วเมื่อขับเคลื่อนรถยนต์เลย
ประตูรั้วที่เลื่อนเปิดกว้างไปเล็กน้อย หลังเช้ามองเข้าไปแล้วพบเรือนไม้
หลังสวยสีชมพูอ่อนไกลๆ มีรั้วกันเป็นไทรเกาหลีแบ่งอาณาเขตกับ
บริเวณส่วนหน้า ที่ตั้งบ้านน็อกดาวนั้นขึ้นเดี่ยวกว้างขวางพอสมควร
เปิดเป็นร้านข้าวแกงโฮะโฮมมีป้ายติดบอกอย่างน่ารัก ภายในร้านมีลูกค้า
นั่งอยู่บนเก้าอี้บาร์รับประทานอาหารหันหน้าออกมาด้านหน้าอยู่สามคน
เขามองแล้วก็คิดว่าแพรวพรรณนาไม่ได้ยากไร้ เพียงแค่พื้นฐานของ
ทางมารดาเธอเป็นบุคคลระดับกลางที่ไม่ได้ร่ำรวยมากมายนัก พัฒนา
ถึงขั้นเป้าหมายยินยอมจะไปแต่งงานกับยาคินีที่เป็นถึงทายาทเศรษฐี
ตระกูลดังอย่างธรรมดาคุณ

เขามองแล้วรู้สึกชื่นชมครอบครัวฝั่งมารดาของหญิงสาวมากขึ้น
เพราะใช้พื้นที่ของบ้านพักอาศัยได้อย่างคุ้มค่า จัดหาบ้านน็อกดาวนี้

มาทำตัวร้านได้สวยงามและลงรากฐานมั่นคง สายตาคนชำนาญงาน
ด้านนี้มองแล้วไม่มีอะไรจะติเลย แถมเขายังชอบใจกับการกั้นเขต
บ้านพักกับสวนขายของด้วยต้นไม้ไทรเกาหลีที่ปลูกและตัดแต่งสวยงาม
เป็นระเบียบมาก

ชายหนุ่มอยู่ในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อนที่ปลดกระดุมลงตามปกติ
กับกางเกงสแล็กสีเทาเข้ม พร้อมหยิบช่อดอกไม้โทนสีชมพูม่วงช่อโต
กว่าเมื่อวานที่จัดส่งให้กับหญิงสาวเดินเข้าสู่ภายในรั้วบ้าน ยามเขา
ก้าวเข้าสู่ตัวร้านที่เปิดเครื่องปรับอากาศจนเย็นฉ่ำ เสียงกระดิ่งที่บอกว่า
มีลูกค้าทำให้เธอและบุพการีส่งเสียงทักทายสวัสดิ แต่ก็เงยบั้นไป
เมื่อหันมองเขา

“คุณ...” แพรพรรณวาทานตกใจตาโต ยามเงยหน้าจากการ
นั่งวาดภาพในไอแพดอยู่หลังเคาน์เตอร์ของร้านแล้วพบชายหนุ่มร่างสูง
มาแต่เดินเข้ามาด้วยรอยยิ้มมุมปาก และช่อดอกไม้ในอ้อมแขนของเขา
ข้างหนึ่ง

“มาส่งดอกไม้ตามสัญญาครับ คุณแพร” เสียงหัวจากเขาเอ่ย
พร้อมก้าวไปหาและยื่นช่อดอกไม้ให้คนตัวเล็กกว่าที่ยืนกะพริบตาปริบๆ
มองมาด้วยความประหลาดใจ พอเธอรับไปอุ้มไว้ เขาก็หันไปยกมือไหว้
ผู้อาวุโสกว่าทั้งสามคน “สวัสดิ์ครับ ผมชื่อพลวัฒน์ เรียกพลเฉยๆ ก็ได้
นะครับ”

“เอ่อ...จ๊ะ” น้ารับไหว้พร้อมรับคำอย่างงุนงง ไม่ต่างจากบิดา
มารดาที่มองด้วยสีหน้าแปลกใจ และหันมองแพรพรรณวาทด้วยกันเสียบๆ

“มาถูกได้ยังไง” เธอพิมพ์ าระหว่างวางช่อดอกไม้กับโต๊ะด้านหลัง
ที่มีพื้นผิววาว แต่เขาก็ยกยิ้มเป็นมาหา

“ไม่ยากซะหน่อย” เขาตอบยิ้มๆ พลางหันไปยิ้มกับลูกค้า
ที่ซุบซิบกันอย่างอิจฉา ก่อนเขาจะมองดูบอร์ดที่ตั้งไว้ และมองดู
กับข้าวในตู้กระจกที่เหลือไม่กี่อย่าง แล้วจึงหันไปถามหญิงสาวด้วย

รอยยิ้ม “เมนูพิเศษยังเหลือไหมครับ ผมหิวข้าวมากเลย”

คนถูกถามพยักหน้ารับเรียบๆ “ได้อีกจานพอดีค่ะ คุณมาคนเดียวหรือมากับคนของคุณ จะรับอย่างอื่นด้วยไหม”

“มาคนเดียว” เขาตอบยิ้มๆ นึกชอบใจที่เธอห่วงใยคนอื่นด้วยใจจริง “อ้อ...ผมกำลังจิบคุณแพร์อยู่ครับ คุณแม่กับคุณตาคุณยายไม่ต้องห่วง ผมมารายงานตัวให้รู้จักนะคะครับ”

“คุณนี่! พุดจาเรื่อยเปื่อย” คนกำลังตักข้าวลงถ้วยดอกไม้ส่งเสียงตกใจ และหันไปมองคนพุดหน้าตาเฉยด้วยสายตาค้อนๆ จนเขาหัวเราะไม่ต่างจากบุพการีที่ตอนแรกตกใจ แต่ก็ขบขันกิริยาของเธอแทน

“อ้อ...ตาก็ว่าหนุ่มที่ไหนชอบช่อดอกไม้มาให้แพร์กันนะ” ฉัตรชัยเอ่ยกับหลานสาวและหันไปยิ้มมุ่มปากกับชายหนุ่มมาดดีรูปร่างสูงนิ่งๆ “จิบกันก็อย่าทำให้ยายแพร์เสียใจล่ะพ่อหนุ่ม”

“คุณตาไม่ต้องห่วงครับ ผมจะทำตัวน่ารักๆ ให้คุณแพร์เห็นใจ” คนเข้าทางผู้ใหญ่ส่งเสียงอ่อนและทำตาปริบๆ จนทุกคนหัวเราะร่วนเว้นแต่หญิงสาวที่ตักอาหารมาเสิร์ฟให้เขาที่มองตาขวาง

“ค่าอาหารเจ็ดสิบเก้าบาทค่ะ” เธอบอกเสียงเรียบ เขานิ่งงันไป เธอจึงเอ่ยถามและบอกกล่าวต่อตามปกติ “รับเครื่องดื่มไหมคะ ถ้าไม่รับมีตูกัดน้ำดื่มฟรีทางนั้นค่ะ”

“เอ่อ...” คนโดนปฏิบัติแบบลูกคำอึ่งไปนิด ก่อนมองดูบอร์ดภาพและชื่อเมนูที่ติดผนังอีกด้าน “ขออเมริกาโน่น้ำผึ้งเย็นแก้วหนึ่งครับ”

“เป็นหนึ่งในร้อยสิบเก้าบาทค่ะ” บอกราคาอย่างว่องไวและเธอก็ยกยิ้มให้เขาเล็กน้อย จนเขาพยักหน้ารับและหยิบกระเป๋าสเงินออกมาหยิบธนบัตรใบละห้าร้อยบาทมาจ่าย เธอจึงหันไปทำหน้าที่ต่อตรงเครื่องแคชเชียร์

“พ่อหนุ่มไปนั่งก่อนจ้ะ เดี่ยวตาทำกาแฟเสร็จแล้วยายเสิร์ฟให้” คนเป็นยายเอ่ยยิ้มๆ เมื่อเห็นหลานสาวทอนเงินเรียบร้อยแล้ว และ

ชายหนุ่มก็ยื่นมองยิ้มกริ่มในหน้า

แพรวพรรณวาค้อนคนฉวยโอกาสจับมือเธอตอนถอนเงินตาขวาง จนยายของเธอเอ่ยชื่อเชิญให้เข้าไปนั่งรับประทานอาหารตามอัธยาศัย เขาถึงกัมศิระชะและเดินไปนั่งที่เก้าอี้บาร์โต๊ะติดผนังกระจกด้านหน้า เคาน์เตอร์คนเดียว ลูกค้าอีกสามคนที่นั่งบริเวณเก้าอี้บาร์ตรงโต๊ะริมกระจกอีกด้านเริ่มดูตง้ำหวนในแก้วหลังรับประทานอาหารกันหมดแล้วเช่นกัน ต่อไปคงเหลือเขาคนเดียวแน่นอน ยิ่งมองดูเวลาก็ใกล้จะสี่โมงเย็นที่จะเริ่มเก็บร้านแล้ว เธอก็นึกหมั่นไส้เขาไม่น้อย ที่เขาเหมือนเลือกมาเวลาได้ดีมากในช่วงไม่ค่อยมีลูกค้าคนอื่น และ ยังสืบเสาะรู้ว่าสุดสัปดาห์เธอกลับบ้านนี้อีกด้วย

“แล้วมาถูกได้ยังไงกันจะ ไปที่บ้านใหญ่มาสิ” สมใจผู้เป็นยาย ของแพรวพรรณวาเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน ระหว่างนำแก้วอเมริกาโน่ น้ำผึ้งเย็นไปเสิร์ฟให้ถึงที่นั่ง

“อ้อ...สืบข้อมูลจากคุณอากั๊กดีมานะครับ” เขากลืนอาหารลงคอ ก่อนตอบเสีียงๆ เพราะเขาไม่ได้ถามไถ่เรื่องราวของเธอจากใคร แต่ ดูอินสตาแกรมของเธอ จากชื่อบัญชีของน้องสาวเธอเอง ซึ่งเคย ลงภาพและแท็กชื่อพี่ของเขาไว้ และบัญชีของพวกเขาเปิดสาธารณะ พร้อมกันให้ค้นหาสืบหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกนิดหน่อย พลางมองเลขผู้อู้วูโส ไปหาหญิงสาวที่เก็บถาดอาหารอยู่หลังเคาน์เตอร์ด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง

“6” **6**เดี่ยวแม่ล้างเอง ไปคุยกับคุณเขาเถอะแพรว อย่าทิ้งแขกไว้ คนเดียว” นภาออกมาบอกบุตรสาวยิ้มๆ เมื่อเห็นว่าเธอกำลังเก็บ ถาดอาหารที่หมดออกจากตู้กระจก เพื่อทิ้งเศษอาหารติดกันถาด ก่อน ถามไถ่เรื่องที่บุตรสาวคุยเมื่อวาน “แพรวโทร.ไปบอกเจ้าของตึกเขา หรือยังว่าไม่ไปดูตึกแล้ว”

“ลืมบอกแม่ เขาโทร.หาแพรวตอนหัวค่ำเมื่อวานว่ามีคนมาซื้อแล้ว”

เธอบอกยิ้มๆ ก่อนทำท่าครุ่นคิด “แพรวว่า เราขยับขยายร้านที่บ้าน
ก็ได้นะ ไม่ต้องไปเสียเงินเช่าที่ใครด้วย”

“ก็จริงนะ เราก็ขายได้ดีไม่ได้ขาดทุนด้วยลูก” บอกแล้วหล่อน
ก็ยิ้มกับบุตรสาวที่พยักหน้ายิ้มๆ แต่ก็ทำไม่สนใจแขก “แต่แม่ว่า
แพรวไปรับแขกเถอะ”

“ใช่ ไปรับแขกตัวเองไป...” คนเป็นตาเอ่ยไล่อีกคน ก่อนหันไป
ยิ้มให้ชายหนุ่ม และพยักหน้ากับสมใจที่กลับเข้ามาช่วยจัดการงาน
ตามปกติ

แพรวพรรณวาทอนหายใจแรงออกมากับบุปผาริ๊งสามที่เปิดทาง
ให้เขาจับเธออย่างมาก ไม่แตกต่างจากทุกคนที่ศฤงคารธรรมาคุณ
ลักนิต พอเดินออกจากเคาน์เตอร์ไปยิ้มมองเขาหนึ่งๆ ชายหนุ่มก็ยิ้มเป็น
จันเธอหมั่นไส้ ดูเขาจะผ่อนคลายเป็นความสุขเหลือเกิน

“ไม่ทำงานหรอกคะ”

“ประชุมเสร็จแล้ว เซ็นเอกสารหมดแล้ว ก็เลยไปซื้อดอกไม้
มาให้คุณตามสัญญาไงฮะ” เขาบอกเล่าเรียบๆ หลังรับประทานอาหาร
รสอร่อยหมดจานอย่างรวดเร็ว ก่อนยกแก้วกาแฟขึ้นดื่มสองสามอึก
ระหว่างเธอกีบจานไปให้มารดาที่เคาน์เตอร์เพื่อนำไปล้างอีกใบ “คุณกิน
ข้าวเที่ยงหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอเดินกลับไปหาเขาพร้อมกล่องใส่กระดาษ
ทิชชูแบบแผ่นเล็ก “เมื่อกี้ทิชชูหมดเลยเอาไปใส่ แล้วลืมเอามาวาง”

“ขอบคุณฮะ” เขาตอบยิ้มๆ พลังตั้งออกมาเซ่ตริมฝีปากเบาๆ
ก่อนทิ้งลงถังขยะใต้โต๊ะ “อยู่ช่วยปิดร้านได้ไหม เพื่อฝากห้องมือเย็น
ด้วย”

คนถูกถามกะพริบตาถี่ ก่อนจะทำปากยื่นเล็กน้อยแล้วส่ายหน้า
“คุณนี่หน้าไม่อายนะ”

“อ๊า...” เขาอุทานด้วยเสียงกลั้วซ่า “ด้านใต้อายอด จีบสาว

ก็ต้องตื้อแบบนี้แหละ”

“งั้นก็นั่งพักไปก่อนละ เเพ็งกินอิมๆ เดี่ยวจุกเอา ฉันจะเก็บร้าน”
เธอบอกแล้วส่ายหน้าอิมอ่อนบาง ก่อนเดินไปหยิบชุดไม้กวาดกับ
ที่ตักผงไปอีกมุมของร้าน หลังเห็นตาของเธอเดินไปเลื่อนประตูรั้วบ้าน
ปิดเรียบร้อยแล้ว

“ผมช่วยนะครับ” พลวัฒน์ลุกไปที่เคาน์เตอร์เพื่อช่วยคุณตาของเธอจัดการเช็ดและวางภาชนะต่างๆ ที่ส่งออกมาจากด้านหลังที่เป็นครัว
เมื่อคุณยายและมารดาของเธอล้างสะอาดแล้ว “คุณแพรเขาไม่ให้ยุ่งาย
กับเขา”

“อ้าว...ได้ๆ พ่อหนุ่ม” ฉัตรชัยส่ายหน้าอิมๆ แต่ก็ไม่ปฏิเสธน้ำใจ
เขาส่งผ้าขนหนูผืนเล็กให้ชายหนุ่ม เพื่อช่วยกันทำงานให้เรียบร้อยและ
เสร็จไวขึ้น

คินมาเยือนมีความสุขที่ได้เห็นวิถีชีวิตเรียบง่ายแต่อบอุ่นของ
แพรพรรณวากับครอบครัวมารดา ที่น่าจะสนิทสนมและมีความ
ผ่อนคลายมากกว่าที่คาดหวังหลังใหญ่โตสวยงามแห่งนั้น เขาเห็นเธอ
ออกอ้อนมารดากับคุณยายอย่างน่ารัก มีหลายครั้งที่เธอหันมาค้อนเขา
ที่เอี้ยวหรือส่งเสียงคุยถูกคอกับคุณตาของเธอเรื่อยๆ แถมเขายัง
ได้รับคำเชิญให้ร่วมอาหารมื้อเย็นด้วยกัน ทั้งที่หญิงสาวเพิ่งว่าเขา
หน้าไม่เอาจไปหยกๆ จนเขายิ้มแป้นและยึดอกภูมิจำใจใส่เธอไป

“เอารถเข้าไปในรั้วบ้านเถอะพ่อหนุ่ม เย็นๆ คนเขากลับบ้านกัน
รถอื่นจะเฉี่ยวเอา” ฉัตรชัยเอ่ยระหว่างสมาชิกทั้งหมดออกจากตัวร้าน
และปิดล็อกเรียบร้อยแล้ว

“แพรไปดูคุณพลเขาหน่อยลูก จะได้ช่วยเปิดปิดรั้วด้วย ยังไง
ก็บ้านร้านะ เขาเป็นแขก” นภาพอกบุตรสาวอิมๆ

“ซิ...” เธอหันไปยุ่ปากใส่มารดาที่ส่ายหน้าอิมขึ้นมาให้ ก่อนหันไป

ส่งเสียงใส่ชายหนุ่มที่ยืนยิ้มอยู่ใกล้ๆ

“ดีใจนะซะที่คุณชอบดอกไม้” เขาเอ่ยระหว่างเดินเคียงข้างคนตัวเล็กที่ชอบช่อดอกไม้ไว้ไปยังประตูรั้วบ้าน ระหว่างผู้ใหญ่ทั้งสามคนเดินกลับไปยังตัวบ้านพักอาศัย จนเธอค่อนข้างทำให้เขาถึงกับหัวเราะเบาๆ

“จะให้ฉันทิ้งดอกไม้หรือคะ มันไม่ผิดอะไรนี่นา” เธอยิ้มแล้วทำไม่สนใจ เดินไปเลื่อนรั้วด้วยมือเดียว ก่อนเขาจะช่วยดันจนทำให้เหมือนมาโอบเธอจากด้านหลัง เธอจึงรีบขยับตัวหลบและยื่นมองคนฉวยโอกาสหน้ามุ่ม

“หี...” ชายหนุ่มส่งเสียงในลำคอและก้าวออกจากรั้วเพื่อไปขับรถยนต์คันหรูของตนเข้าสู่รั้วบ้าน และปิดประตูรั้วให้อย่างดี ก่อนเดินไปกับเจ้าบ้านที่ทำหน้ามุ่มยให้เขาตลอดจนเข้าสู่บ้านหลังงามน่ารักของครอบครัวที่เขาขังนกขึ้นชม

ครอบครัวอบอุ่นและมีความสุขไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดบ้านหรือเงินทองใดๆ เพียงแค่รู้จักทำมาหากิน มีกินมีใช้มีเหลือก็เก็บไว้ยามฉุกเฉินสิ่งที่เขาได้เห็นจากครอบครัวฝั่งมารดาของแพรพรรณนาทำให้รู้สึกประทับใจมากกว่าเดิม และคิดว่าตนเองโชคดีที่ตาถึง...

บ้านไม้ที่ชั้นล่างเป็นปูนทาสีขาวกับชมพูอ่อนดูสว่างสดใสสวยงามน่าอยู่ ขนาดบ้านสองชั้นกว้างขวางที่เดียวสำหรับสมาชิกครอบครัวสามถึงสี่คน พลวฒันคาคดคะเนตัวบ้านคงมีเนื้อที่ไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าตารางวา และพื้นที่ใช้สอยทั้งหมดของอาณาเขตบ้านนี้ก็มากกว่าห้าสิบตารางวา เพราะมีสนามหญ้า มีพื้นที่ของพื้นคอนกรีตไว้ใช้สอยได้มากมาย

ชายหนุ่มมองชั้นหนึ่งของบ้านที่พอเปิดประตูไม้บุกระจุกบานใหญ่สองบานประกบออกก่อนเปิดประตูมุ้งลวด เขาก็ได้รับการเชื้อเชิญเข้าสู่

ด้านในที่ดูโล่งโปร่งสบาย ด้วยเปิดหน้าต่างกระจกไว้มีหน้าต่างมุ้งลวด ทำหน้าที่ป้องกันแมลงต่างๆ อย่างดี มุมขวาของชั้นล่างมีชุดนั่งโซฟาไม้ สีขาวแบบวินเทจบุเบาะหนังสีเทาอ่อนครบด้วยโซฟาตัวยาวสองตัว และโซฟาเดี่ยวสี่ตัว ที่จัดวางไว้เข้ามุมของผนังสองด้าน ทำให้มีพื้นที่ ด้านหน้าว่างไว้สำหรับสมาชิกนั่งดูโทรทัศน์จอแบนที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไม้ สีขาวที่ดูเข้ากัน

มุมด้านในบ้านอีกด้านใกล้ๆ ประตูบานเลื่อนไม้บุกระจกมีชุด โต๊ะรับประทานอาหารขนาดหกที่นั่งตั้งไว้ พร้อมชั้นวางของแบบเปิด ติดผนัง ซึ่งเฟอร์นิเจอร์ของบ้านเป็นไม้ทาสีขาวสไตล์วินเทจสวยงาม นับว่าสมาชิกบ้านนี้มีรสนิยมดีทีเดียว อีกอย่างสีขาอก็ทำให้บ้านดูโปร่ง และสะอาดด้วย

“โซฟาชุดนี้กับโต๊ะวางทีวีแก่กว่ายายแพรวอีกนะพ่อหนุ่ม” เสียงเล่า จากเจ้าของบ้านดังขึ้นด้วยความภูมิใจ ระหว่างเดินเปิดหน้าต่างกระจก กับหลานสาว เพื่อเปิดเครื่องปรับอากาศต้อนรับแขก “ตาซื้อมาตอนจะ จัดงานแต่งงาน ยายเขาชอบมากๆ ตอนนั้นมันสวยสุดๆ แล้ว นี่ทาสีใหม่ ไปรอบหนึ่งมันเลยดูใหม่อีกรอบ”

“รักษาของดีจังเลยครับ บ้านนี้ก็สวยมาก ทาสีสว่างแล้วทำให้ บ้านสดใสและกว้างทีเดียว” ผู้มาเยือนชื่นชมตามจริง และก้มตัวรับการเชิญนั่งของเจ้าบ้าน สามสาวของบ้านเดินไปด้านหลัง และเลื่อนปิด ประตูบานไม้บุกระจก เพื่อกันไม่ให้ความเย็นของเครื่องปรับอากาศ หายไป

“บ้านนี้ตาสร้างตอนแต่งงานกับยายแหละ ได้ที่ดินจากตาของตามา เขาก็ให้เป็นของขวัญมาเพราะเราจะสร้างครอบครัว ตอนนั้นราคาแพงวุด ไม่เท่าไรเลยพ่อคุณเอ๊ย มาปัจจุบันนี่อะไรๆ ก็แพงไปหมด โชคดีที่ตามีที่มีบ้านนะ ไม่งั้นคงลำบากกว่านี้ และก็ดีด้วยที่ยายเขาทำกับข้าวอร่อย เลยทำอาหารขายกันมาตลอด” เล่าแล้วคนแก่ก็ยกยิ้ม ก่อนหันไปยิ้ม

กับคูชีวิตที่นำน้ำดื่มมาเสิร์ฟตนเองกับแขก

“อู๊ย...ขอบคุณครับคุณยาย” ชายหนุ่มตกใจและรีบลุกไปช่วย ยกถาดไม้ที่มีแก้วน้ำเย็นๆ มาเอง และวางให้ผู้อาวุโสกว่ากับตนเองด้วย รอยยิ้ม “คุณตาสร้างบ้านได้ดี วางรากฐานดี บ้านถึงอยู่มาได้ถึงตอนนี้ ผมว่าคงกินสามสิบปีแล้ว”

“บ้านนี้สี่สิบเก้าปีแล้วจ้ะ” สมใจที่นั่งลงบนโซฟาตัวยาวข้างสามมี ตอบด้วยรอยยิ้ม “แก่กว่ายายฟ้าแม่ยายแพรปีหนึ่งพอดี”

“โห...ได้ช่างดีนะครับ” เขาตาโตและชมเชยออกไปด้วยรอยยิ้ม

“เราต้องดูแลรักษาและคอยซ่อมแซมด้วยแหละ ไม่งั้นบ้าน ก็โทรมและพังไว นี่ก็ซ่อมใหญ่ไปรอบและทาสีใหม่ตอนจะติดแอร์ ในบ้านนี้แหละ ตาคักดีเขาก็ช่วยเหลือนะ คงกลัวหลานทางนี้ร้อนนะ เขาก็เอ็นดูยายแพรอยู่มาก เลยส่งช่างมาช่วยใหญ่ ตอนแรกทางเราก็คแค่บ่นว่าช่างที่ถามๆ ไม่ว่างเลย ทางนั้นส่งมาให้เสร็จสรรพ” นัศรชัย บอกเล่าด้วยรอยยิ้ม มองคนฟังที่พยักหน้ายิ้มตาม “ร้อนใหม่พอหนุ่ม ตาเร่งแอร์ให้”

“ไม่เป็นไรครับ ยี่สิบห้าองศาดีแล้ว บ้านเย็นนะครับ ไม่ได้อบมาก ต้นไม้เยอะช่วยได้ดี” เขาบอกและมองดูรอบด้านที่มีกรอบรูปประดับไว้ จนได้เห็นความน่ารักของแพรพรรณวาตั้งแต่แบเบาะจนเติบโต และ ได้เห็นภาพเธอในชุดครุยรับปริญญาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดัง ก็นึกชื่นชม ก่อนจะรู้สึกว่่าที่นี่มีภาพของหญิงสาวกับพ่อแม่ครบเพียง รูปเดียวเท่านั้น

“คุณพลกินเผ็ดได้ไหมคะ ถ้ากินไม่ได้จะได้ใส่พริกน้อยหน่อย” เสียงใสๆ ดังขึ้นจากการก้าวออกมาจากกรอบประตูบานเลื่อน เพราะ เธอกำลังจะเตรียมทำกับข้าวมือเย็นอยู่กับมารดา “ว่าจะผัดเผ็ด หมูสามชั้น แม่กำลังทำต้มจืดอยู่ค่ะ”

“กินเผ็ดได้ครับ ผมชอบอาหารไทย” เขาตอบด้วยรอยยิ้ม ก่อน

สบตาเธอที่พยักหน้ารับแล้วหันกลับไปทันที จนเขานึกซึ้งออกมา

“เจอกันที่บ้านใหญ่รี ถึงมาบอกว่าตามจีบเขานะ” คนเป็นตา
ทักด้วยรอยยิ้มมุมปาก

“ก็ใช่ครับ เขาน่ารักดี ผมก็ชอบจีบหน่อย คิดอะไรไม่ออกก็เลย
กะว่าจะส่งดอกไม้ให้ทุกวัน บางวันไม่ว่างก็ให้ทางร้านดอกไม้ส่งให้
แต่ไม่รู้เขาจะใจอ่อนไหม” เขาเล่าอย่างซัดเซินที่กำลังเหมือนมานั่งให้
ผู้ใหญ่สัมภาษณ์ “ผมไม่ได้ปิดบังอะไรเขา ก็พยายามเป็นตัวเองให้
เขาเห็น ผมมีลูกคนหนึ่งแล้วนะครับ”

“หือ...” สองคนตายายอุทานเบาๆ เมื่อฟังเรื่อยๆ ยิ้มๆ มาก็ตกใจ

“มีแค่ลูกนะครับ ไม่ได้มีแม่ของลูกอยู่ด้วยหรือติดต่อกัน เพราะ
มีปัญหาที่ไม่ค่อยดีเท่าไร ลูกก็เลยอยู่ในความดูแลของผมที่พร้อมและ
มีรายได้มากกว่า” เขาเล่าตามตรงเพราะต้องการให้ทุกคนเปิดทางและ
เข้าใจสิ่งที่จะตามมา “อีกอย่างผมว่าคุณแพรคงจะเข้าใจลูกผมมากกว่า
ผม เพราะตาเพชรก็เป็นลูกนอกสมรส”

“อ้อ...” คนแก่อึ้งรับพร้อมกันพลางพยักหน้า

“โลกเหวี่ยงคนมาให้เจอกันแปลกดี” สมใจเอ่ยเสียงอ่อนและ
ยกยิ้มในหน้า “ยายก็ไม่ได้ว่าอะไรที่คุณมาจีบยายแพรนะ เรื่องของ
ความรักคงไม่ยุ่งกัน แต่ดีใจที่คุณมาแนะนำตัวมาให้ผู้ใหญ่ได้รู้จัก
ได้เห็นกัน ไม่หลบๆ ซ่อนๆ ก็ดีมากแล้ว”

“อ้อ...ตาก็คิดแบบนี้ ถึงรู้สึกดีที่คุณกล้ายอมรับว่าจีบ มาแนะนำตัว”
บอกแล้วเขาก็ยิ้ม “แค่อย่าทำอะไรให้ยายแพรเสียใจอีกก็พอ อนาคต
มันไม่มีใครรู้หรอกจะเกิดอะไร สองคนรักกันอยู่กันจนแก่แบบตายาย
ก็ดีมาก แต่ถ้าไปไม่รอดก็อย่าทำร้ายกันจนเจ็บปวดหรือทำร้าย
ร่างกายกัน และถ้าคุณบอกว่าลูกชายเป็นลูกนอกสมรส และแพร
จะเข้าใจมากกว่า คุณก็ควรเข้าใจด้วยว่าพวกแกคงโดนคนนินทาเยาะ
แหละ แต่ต่อหน้าไม่แสดงออกหรอก มันเป็นปมเล็กๆ นะคุณ”

“ผมเข้าใจครับ” เขาพยักหน้ารับก่อนเอ่ยบอก “แต่ไม่ต้องเรียก
คุณหรือกนะครับ เรียกพลเฉยๆ ก็ได้”

“ก็ได้จ๊ะ หลานพล” ฉัตรชัยแย้งกลับ จนคนฟังสองคนหัวเราะ
ร่วมกัน ก่อนจะนั่งคุยกันเรื่องบ้านและการทำงานของชายหนุ่มว่าที่หลานชาย
อีกคนระหว่างรออาหาร จนรับรู้ว่าร่ำรวยมากและเป็นลูกของนักการเมือง

